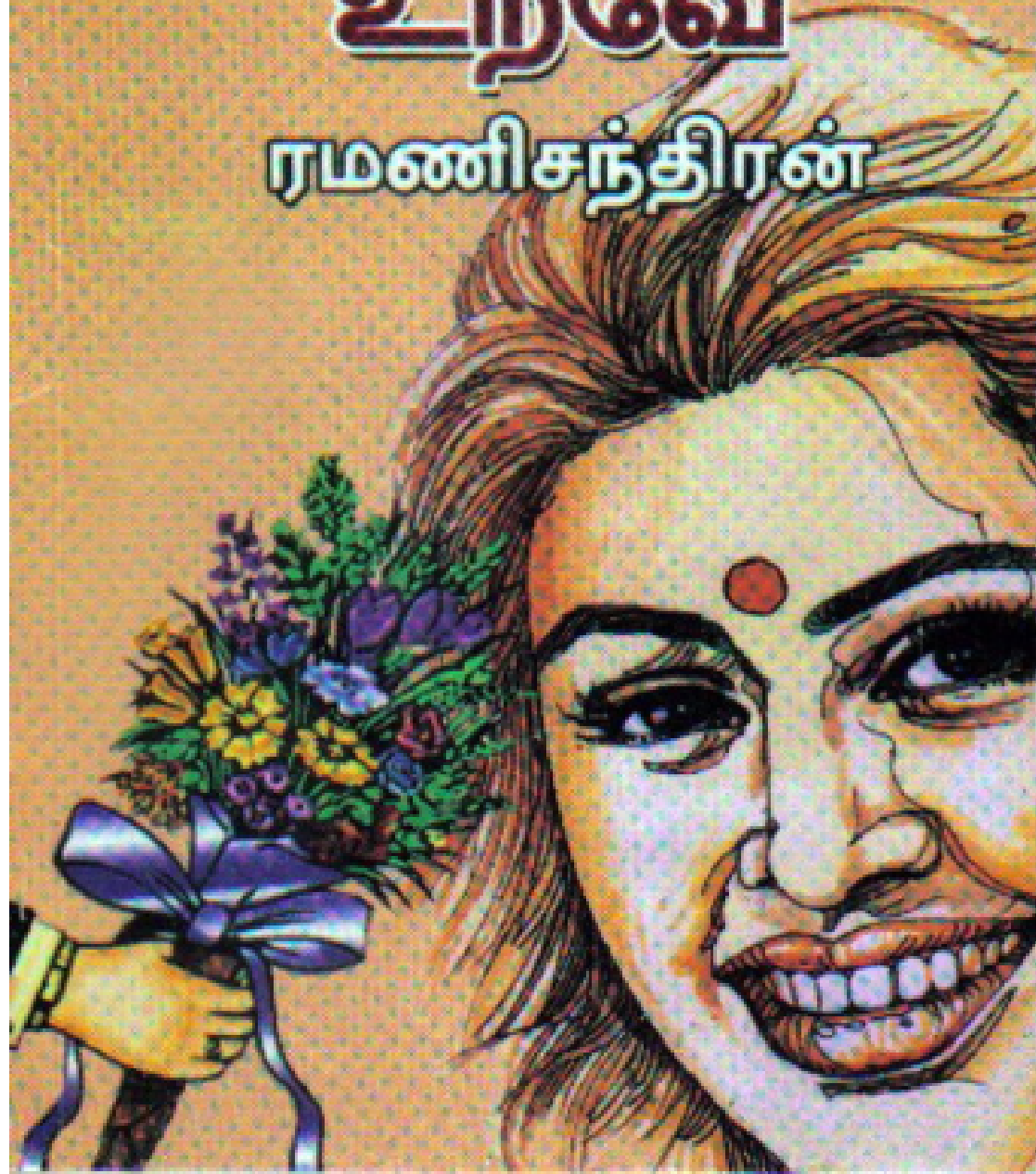

உயிரில் கலந்த

உறவே

ரமணிசந்திரன்

உயிரில் கலந்த உறவே...

1

அழகான பூந்துவாலைதான். பெரிய பெரிய ரோஜா நிறப் பூக்களும் இளம்பச்சை நிற இலைகளுமாக அதையே உடுத்திக் கொள்ளலாம் போல 'டிசைன்' மிகவும் நன்றாகவே இருந்தது. ஆனாலும் அதை அருவெறுப்புடன் அருகில் இருந்த நாற்காலி மேல் எறிந்து விட்டுக் கைகளைத் தூசு தட்டிக் கொண்டாள் வந்தனா.

"என்னால் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது சார்" என்று கையைக் கட்டிக் கொண்டு இன்னோர் இருக்கையில் அமர்ந்து விட்டாள், சற்றும் இளக்கமற்ற நிமிர்வுடன்.

"அடடா, என்னம்மா நீ? ஒவ்வொருத்தர் இடுப்பில் ஏழெட்டு மடிப்புகளை வைத்துக் கொண்டு இரண்டு துண்டுத் துணி நீச்சல் உடையை அணிந்து கொண்டு குதிக்கத் தயார் என்கிறார்கள். நீயானால், இவ்வளவு அழகாய்ச் செதுக்கின சிலை மாதிரித் தடிமனான துவாலையைக் கட்டிக் கொண்டு கூட ஒரு போஸ் கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறாயே? விளம்பரம் இயற்கையாக இருக்க வேண்டாமா?"

"என்ன சார் இயற்கை? குளிக்கும்போது சோப் போடுகிறாள் என்று சொல்லுங்கள், அது இயற்கை. குளித்ததும் பவுடர் போட்டாள் என்று கூறுங்கள், அதையும் ஒத்துக் கொள்கிறேன். குளித்து விட்டு 'செண்ட்' போட்டாள் என்றால் பார்ப்பவர்கள் சிரிக்க மாட்டார்களா? உடை மாற்றிய பிறகுதான் செண்ட் போடுவார்கள். யாரை வேண்டுமானாலும் கேட்டுப் பாருங்கள்" என்றாள் வந்தனா அசையாமல்.

"அப்படி என்ன சட்டமா போட்டிருக்கிறது. சரி, அன்றைக்கு அவள் ஆடை அணியவே இல்லை என்று வைத்துக் கொள்வோம். அது கதாநாயகன் வீடு வருகிற நேரம். அவள் செண்டை அடித்துக் கொண்டு நேராக அவனோடு படுக்க..."

சட்டென எழுந்தாள் வந்தனா. "போதும் சார், இதுமாதிரி காட்சி எல்லாம் நான் 'மாடல்' செய்வது இல்லை. மன்னித்து விடுங்கள். நீங்கள் வேறு மாதிரி எடுங்கள். அல்லது வேறு ஆள் போட்டுக் கொள்ளுங்கள்" என்று கல் போன்ற முகபாவனையுடன் கறார்க் குரலில் உரைத்தாள் வந்தனா.

"அப்படி வேறு ஆள் போட உன்னைக் கேட்க வேண்டியது இல்லை. அத்தோடு சொன்னபடி நடிக்கத்தான் பணம் கொடுப்பது. நினைவிருக்கட்டும். சுளையாக இரண்டு ஆயிரம் ரூபாய் முன்பணம் வாங்கும்போது இந்த விறைப்பெல்லாம் தோன்றுவதில்லை. போய் வாங்கின பணத்துக்கு வேலை செய்" என்று அதட்டினான். விளம்பரத்தைப் படமாகத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்த விளம்பர நிறுவனத்தின் ஆர்ட் டைரக்டர் வைத்தியநாதன்.

"பணமா? என்ன கதை இது? நான் எப்போது பணம் வாங்கினேன்?" வியப்பும் ஆத்திரமுமாக கேட்கும் போதே பதிலை அறிந்து கொண்டு விட்டவள் போல வந்தனாவின் குரல் நலிந்தது.

"நீயே உன் கையால் வாங்கினால்தானா? உன் மாமா முதலிலேயே வாங்கி விட்டார். உனக்கு சேலை வாங்குவதற்காகத்தானாமே! ரொம்பவும் ஒத்துழைப்பாள். நீங்கள் நினைப்பது அப்படியே படத்தில் வரும்" என்று பெரிதாக அளந்தாரே! இதுதான் நீ ஒத்துழைக்கிற அழகா? மரியாதையாகச் சொன்னபடி செய். பணத்தையும் கொடுத்துவிட்டு உன் விருப்பம் போல ஆட எங்கள் நிறுவனத்தில் இளிச்சவாயர்கள் யாரும் இல்லை" என்று வைத்தியநாதன் கத்தவும் வந்தனாவுக்கு மிகவும் அவமானமாகிப் போயிற்று.

இந்த வைத்தியநாதனை நொந்து என்ன பயன். உள்ளிருந்தே கொல்லும் வியாதியாக அவள் குடும்பத்தில் அல்லவாகுறை இருக்கிறது? ஆனாலும் இவர்களின் பணத்தாசைக்கு எல்லையே கிடையாதா?

"மன்னிச்சிடுங்க சார்..." என்று இறங்கிய குரலில் கூறி உட்கார்ந்து கைப்பையைத் திறந்து செக் புத்தகத்தை எடுத்தாள். அதில் இரண்டு ஆயிரம் ரூபாய்க்குக் காசோலை எழுதிக் கையெழுத்திட்டாள். அதை நீட்டி, "இந்தாருங்கள் சார். என் மாமா வாங்கிச் சென்ற முன்பணத் தொகை. அவர் கையெழுத்திட்ட 'வவுச்சரைத்' திருப்பித் தந்துவிடுங்கள். தயவு செய்து இனிமேல் எடுக்க வேண்டிய 'ஸ்பாட்' பற்றி என்னிடம் கலந்து கொள்ளாமல் வேறு யாரிடமும் பேசி பணம் கொடுக்க வேண்டாம், சார்" என்றாள் அவள்.

"இனிமேலா? இதற்கு மேல் உன்னை வைத்து விளம்பரம் எடுக்க நான் என்ன மடையனா?" என்று கைப்பையில் இருந்த வவுச்சரைத் தேடி எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தான் வைத்தியநாதன்.

"இன்னும் இரண்டு இடத்தில் இப்படிச் செய்தாயோ. இந்த 'மாடலிங்' தொழிலுக்கே நீ பெரிதாய் ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டுப் போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டியதுதான்" என்றான் ஆத்திரத்துடன்.

"வைத்தி சார், உங்களைக் கூப்பிடுகிறார்கள்" என்று ஒருவன் வந்து அவனை அழைத்துச் சென்றான்.

வவுச்சரைப் பிரித்து அதில் மாமா சுந்தரத்தின் கையெழுத்தைக் காணவும் வந்தனாவுக்குக் குழறிக் கொண்டு வந்தது. இவரால் அல்லவோ, நாலு பேர் நடுவில் பேச்சுக் கேட்க வேண்டிய அவமானம் நேர்ந்துவிட்டது! அப்படி என்ன இவர்கள் வீட்டில் வந்தனா சும்மா இருந்து கொண்டா சாப்பிடுகிறாள்? மாதா மாதம் இரண்டாயிரம் ரூபாய் கொடுக்கிறாளே வேலை பார்க்கும் பெண்கள் விடுதியில் கூட இவ்வளவு செலவில்லை. அப்படி ஏதாவது விடுதிக்குச் சென்று விடலாம் என்றாலோ, விபத்தில் பெற்றோரை இழந்து அனாதரவாய் நின்றபோது, அடைக்கலம் அளித்த நன்றியையும் விட முடியவில்லை. அத்தோடு எப்படியும் இது குடும்பம்.

அந்த வைத்தியநாதன் வந்தால் சொல்லிக் கொண்டு போய்விடலாமே என்று எண்ணியபடி மீண்டும் நாற்காலியில் அமர்ந்து அவன் வருகைக்காகக் காத்திருந்தாள் வந்தனா.

சற்று நேரத்தில் வைத்தியநாதன் வந்து சேர்ந்ததும், எழுந்து, "மன்னிச்சிடுங்க வைத்தி சார். சுகன்யாவுக்கு இன்று வேலை இல்லை என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். நான் வேண்டுமானால் அவளைப் போய் பார்த்து அனுப்பட்டுமா? என்னால் உங்களுக்கு நேரம், இந்த ஏற்பாடு எல்லாம் நடடமாகி விட்டதே... உண்மையிலேயே என்னை மன்னிச்சிடுங்க சார். சுகன்யா இதுபோலெல்லாம் செய்து தருவாள்" என்று இதமான குரலில் ஒரு யோசனை சொன்னாள் வந்தனா.

"ச்ச... சுகன்யாவும் வேண்டாம், வேறு யாரும் வேண்டாம். உன்னை வைத்தே, நீ சொல்லுகிற மாதிரியே விளம்பரத்தை எடுக்கச் சொல்லி, விளம்பரம் கொடுக்கிற 'சென்ட்' கம்பெனிக்காரர்கள் சொல்லி விட்டார்கள். இப்போது நான் தான் என் 'ஸ்கிரிப்'டை மாற்றியாக வேண்டும். இந்தா உன் செக்கை நீயே வைத்துக் கொள். அந்த 'வவுச்ச'ருக்குப் பதிலாக நீயே வேறு ஒன்றில் கையெழுத்துப் போட்டுத் தந்துவிடு' என்று இரண்டு ஆயிரம் ரூபாய் பெற்றுக் கொண்டதாக அவளிடம் வேறு எழுதி வாங்கிக் கொண்டு விளம்பரப் படத்தை வைத்தியநாதன் எடுக்கத் தொடங்கினார்.

வைத்தியநாதனுக்கு அவன் எழுதி வைத்திருந்ததை மாற்ற நேரத்தில் ஆத்திரம். ஆனால், பணம் கொடுத்துப் படம் எடுப்பவனும் வந்தனாவின் பக்கம் பேசவும் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் போய்விட, அந்த ஆத்திரத்தை, வேண்டுமென்றே பலமுறை ஒத்திகை செய்ய வைத்துத் தீர்த்துக் கட்டினான்.

ஒருவழியாக அன்றைய வேலை முடிந்து கிளம்பிய போது வந்தனா வெகுவாகக் களைத்துப் போயிருந்தாள். வைத்தியநாதன் வேண்டுமென்றே பழிவாங்குவது தெரிந்தும் மறுக்க மாட்டாமல் மீண்டும் மீண்டும் செய்துகாட்ட வேண்டியிருந்தது. சருமத்தை எரிய வைத்துச் சுண்ணாம்புச் செய்யும் விளக்கொளியில் நின்று தீர வேண்டியிருந்தது. இதற்கும் மேலாக இத்தனை வேலையும் வெறும் விழல் நீர் இறைக்கிற உதையாய், பலனில்லாத வேலை.

இந்த வேலைக்குரிய ஊதியத்தில் பெரும் பகுதியை ஏற்கனவே மாமா முன்பணம் என்ற பெயரில் வாங்கியாயிற்று. இனி, அந்தப் பணத்துக்கு ஏதாவது கணக்கு வருமே தவிர,

அந்தப் பணத்தில் ஒரு பைசா கூட அவளது கைக்கு வராது. சரி, மாதச் செலவுக்குக் கொடுக்கிற பணத்தில் கணக்கு வைக்கலாம் என்றாலோ, அதை பத்திரகாளியாக ஆடிவிடுவாள்!

சோர்வுடன் எழுந்து நடக்கத் தொடங்கியபோது, வைத்திய நாதனுடைய உதவியாள் பத்ரி அவளைக் கூப்பிட்டாள்.

"நானைக்கு இதேதான் எடுக்க வேண்டும். அதனால் அந்தத் துணிகள், நகைகளை இங்கேயே வைத்துவிட்டுப் போம்மா" என்றான் கொஞ்சம் அதிகாரமான குரலில். "இவ் லாவிட்டால் தொடர்பு கெட்டுவிடும்."

வைத்தியநாதன் கோபமுற்றிருக்கிறான் என்றதும் இந்த வாலும் அதற்கேற்ப விரைப்பு காட்டுகிறதாக்கும்!

"நகை, துணிமணி எல்லாம் என்னுடையவை. இந்த மாதிரியும் ஒரு செட் வேண்டும் என்று வைத்தி சொன்னதால் எடுத்து வந்தேன். இங்கு உள்ளது அல்ல" என்றாள் வந்தனா, சாதாரணமாகவே.

"அதற்கென்ன? இதையெல்லாம் திருடுவதற்கா கேட்டார்கள்? கொண்டு போனால் எதையாவது விட்டுவிட்டு வந்துவிடுவாய். அப்புறம் தொடர்பு கெட்டுப்போய், இன்று எடுத்ததையும் திரும்ப எடுக்கும்படி ஆகிவிடும். அதற்காகச் சொன்னால் அலட்டுகிறாயே!" என்று பத்ரி படபடத்தாள்.

பொறுமையை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு, அவனை நேராகப் பார்த்தாள் வந்தனா. "தொடர்பு கெட்டுவிடக் கூடாது என்று எனக்கும் தெரியும், மிஸ்டர் பத்ரி. அதனால் பத்திரமாய் வைத்திருந்து, நாளை கொண்டு வந்து அணிந்து கொள்வேன். அனாவசியமாய்க் கவலைப்பட வேண்டாம்" என்று சற்று அழுத்தமான குரலில் கூறிவிட்டு நடந்தாள்.

இதை வைத்தியநாதனிடமும் தெரிவித்துவிடுவது மேல் என்று எண்ணியவள், அந்த ஸ்டூடியோவில் அவன் தொழில் பேச்சுக்கென ஒதுக்கியிருந்த இடம் நாடிச் சென்றாள்.

ஒரு தனியான அறை அல்ல. ஒரு பெரிய கூடாரத்தின் ஓர் ஓரத்தில், ஆறடி உயரத் தடுப்பு எழுப்பி, உள்ளே அலுவலகம் போல, மேசை நாற்காலிகள் போடப்பட்டிருந்தன.

வந்தனாவின் மென்னடை பெரிய ஒசையெழுப்பி உள்ளிருந்தவர்களுக்குக் கேட்பது சாத்தியமில்லை. ஆனால், உள்ளே நடந்த பேச்சுவார்த்தை அந்த இடத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த வந்தனாவின் காதுகளில் தெளிவாக விழுந்தது.

அவள் காதுகளில் தன் பேச்சு விழக் கூடும் என்கிற, எண்ணம் இல்லாததாலோ, அல்லது விழுந்தால்தான் என்ன என்ற அவட்சியம் காரணமோ, வைத்தியநாதன் உரக்கவே கூறிக் கொண்டு இருந்தான். "அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை மிஸ்டர் சசிகாந்தன். இவர்களைப் பற்றி உங்களுக்குச் சரியாகத் தெரியாததால், சட்டென இளகி விட்டீர்கள். எல்லாம் வெளியேதான் கண்ணகி மாதிரி 'ஷோ' காட்டுவார்கள். உள்ளே பார்த்தால் 'அத்திப் பழத்தைப் புட்டால் அத்தனையும் சொத்தை' கதைதான். நீங்கள் மட்டும் மேலே மூன்று மடங்குப் பணத்தை நீட்டிப் பாருங்கள். இந்த டவலை கூட அவிழ்த்துப் போட்டுவிட்டு நிற்கட்டுமா என்பார்கள்."

"எனக்கென்னவோ அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தால் அப்படி நிற்கக் கூடியவளாகத் தோன்றவில்லை. வைத்தியநாதன்" என்றது ஓர் ஆழ்ந்த குரல்.

"அங்கேதான் நீங்கள் தப்பு பண்ணுகிறீர்கள் மிஸ்டர் சசிகாந்தன். வந்தனாவிடம் பேசுகிற பொறுப்பை என்னிடம்

விடுங்கள். நீங்கள் மட்டும் இந்த அதிகப்படி பட்ஜெட்டுக்குச் சரி சொல்லி விட்டீர்கள் என்றால் என் பழைய 'ஸ்கிரிப்' டையே படமாக்கி விடலாம். எந்த விளம்பரத்துக்கும் முக்கியமான அம்சமாய்க் கவர்ச்சி இருக்க வேண்டும். அதிலும், சென்ட், சோப், பவுடர் மாதிரி அயிட்டங்களுக்குச் சற்று அதிகமாகவே அது இருந்தால்தான் எடுபடும். நான் சொல்வதைச் சொல்லி விட்டேன். அதற்கு மேல் பொருள் உங்களது; நன்றாக விற்றால் பெரிய லாபம் பெறுவதும் நீங்கள்தான். யோசித்துச் சொல்லுங்கள்" என்றான் வைத்தியநாதன்.

இப்போது உள்ளே போய், 'உன் பணத்தை வாங்கிக் கொள்' என்று அந்தச் செக்கை வைத்தியநாதன் முகத்தில் விசிறி எறிந்து விட்டுப் போய்விடலாமா என்று வந்தனாவுக்குத் தோன்றியது.

ஆனால், அதற்கு இரண்டு தடைகள்.

ஒன்று... இன்றைய வேலைக்கு அவளுக்கு மட்டும் தான் பணம் என்பது அல்ல, லைட், காமிரா, லைட் பாய்கள், கிளாப் அடிப்பவர், அது இது என்று எல்லாமே பணம்தான். இதில் நான் வாங்கியதை மட்டும் திருப்பித் தந்து விடுகிறேன் என்றால் அது எப்படி நியாயமாகும்?

இது ஒரு தடை என்றால், அடுத்தது ரொம்பவும் நாருக்கானது. பல நிறுவனங்களில், மாடல் பெண்கள் என்றாலே ஒரு வித இளக்காரம். ஒரு விரலைச் சுண்டிக் காட்டினால் உடனே அவர்களோடு படுக்கையிலும் வந்து விழுந்துவிட வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பவர்கள். அதற்கு மேல் 'வாடிக்கையாளர்' தருகிற பணத்தில் இவர்களுக்குக் கொஞ்சம் 'கமிஷன்' வேறு கூசாமல் கேட்பார்கள்.

இந்த வகையில் எல்லாம் பார்த்தால், வைத்தியநாதன் ஒரு பக்கா 'ஜென்டில்மேன்' தான். தன் படங்களுக்கு ஒரு மாதிரியான கோணங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தாலும் அவனைப் பொறுத்தவரையில் கோணல் புத்தி கிடையாது. படத்துக்கான 'செட்டிங்' அமைக்கிற போது போடுகிற மேசை, நாற்காலி, பூக்கிண்ணம், சன்னல் திரை மாதிரி அவளும் ஒரு பொருள். அவ்வளவுதான். மனிதப் பிறவியாக மதிக்காவிட்டாலும் பெண்ணுக்குப் பறக்காமல் இருந்தால் அதுவே போதும் என்பது வந்தனாவுக்கு. பேசிய தொகையும் வந்துவிடும்.

அவள் விரும்பிய மாதிரி, 'செக்' கை விட்டெறிந்தால், அத்தோடு இந்த விளம்பர நிறுவனத்தின் உறவும் முறிந்து போகும். இந்தத் தொழிலையே விட்டுவிடலாம் என்றால்... அதற்கும் வழியில்லை.

"எனக்கென்னவோ அந்தப் பெண் விசயத்தில் உங்கள் கணிப்பு தவறு என்றுதான் படுகிறது, வைத்தியநாதன்" என்று அந்த ஆழ்ந்த குரல் ஒரு நிமிடம் வந்தனாவின் நெஞ்சைக் குளிர்வித்தது.

ஆனால் மறுகணமே, "ஆனால் நீங்கள் கூறுவது சரியாக இருந்தால், அதையும் தான் பரிசோதித்து விடுவோமே. ஓ.கே. மிஸ்டர் வைத்தியநாதன், நீங்கள் சொன்னது போல மூன்று மடங்கு கொடுத்து விடுங்கள்..." என்று கூறிக் கூடைத் தண்டையும் தலையில் கொட்டியது.

அவள் வெந்து நிற்க, "இப்போது அந்தப் பெண்ணுக்கு எவ்வளவு பேசியிருக்கிறீர்கள்...ம்... இதோ, மூவாயிரத்து ஐநூறு எழுதித் தந்திருக்கிறீர்களே... இதைப் பத்தாயிரமாக... இவ்வளவு பதினைந்து ஆயிரம் தருவதாகச் சொல்லி அவளிடம் கேளுங்கள். என்ன சொல்கிறாள் என்று பார்க்கலாம்" என்று அவள் தொடர்ந்து சொல்லி முடித்தாள்.

“பதினைந்தா! அடேயப்பா! பத்துக்கே படிந்து விடுவான், சார், பதினைந்து எதற்கு? அனாவசியம்” என்றான் வைத்தியநாதன்.

பதினைந்து ஆயிரம் எடுத்து வீசத் தயார் என்றதும் வைத்திக்கு, மிஸ்டர் சசிகாந்தன் சாராகி விட்டது. இவனைப் போல எல்லாரையும் நினைத்தானாக்கும் என்று பொறுமினான் வந்தனா.

“இல்லையில்லை, பதினைந்து தருவதாகவே சொல்லுங்கள். அவளது கொள்கைகளைக் கைவிடத் தூண்டும் அளவு தொகை பெரிதாகவே இருக்கட்டும். அவள் ஒத்துக் கொண்டால் உங்களுக்கு வெற்றி. இல்லையென்றால்... அவளது பதினைத் தெரிந்து கொள்ள எனக்கு ஒரு குறிப்பு. ஓர் ஆவல் அவள் போயிருக்க மாட்டாளே? இப்போதே அழைத்துக் கேட்டு விடுங்களேன்” என்று அந்த இன்னொருவன் - ஒரே ஒரு நிமிடம் மனதைக் குளிர்வித்த குரலுக்குரியவன் கூறவும், பின்னே ஒரு பேய் துரத்துவது போல விழுந்தடித்துக் கொண்டு வாயிலுக்கு ஓடி, அங்கே சென்று கொண்டிருந்த ஆட்டோவில் ஏறிக் கிளம்பி விட்டான் வந்தனா.

ஆட்டோ ஓட ஓட, அவள் மனம் பதறிக் கொண்டே இருந்தது.

அவளது கொள்கைகளைக் காற்றில் பறக்க விடுவதற்குப் பத்தாயிரம் போதுமா, பதினைந்தாயிரம் வேண்டுமா என்று ஏலம் போட இவர்கள் யார்? பரிசோதித்துப் பார்க்கிறானாம்! என்ன தைரியம்! இவர்களுக்கெல்லாம் அக்கா தங்கை இல்லையா? எவ்வளவு கொடுத்தால் மானத்தைப் பறக்க விடுவாய் என்று அவர்களிடம் சென்று யாராவது கேட்டால் இவர்களுக்கு எப்படி இருக்கும்?

உலைக்களம் போல வந்தனாவின் நெஞ்சு கனன்று கொண்டே இருந்தது.

2

அன்றிருந்த ஆத்திரத்துக்கு மாமா சுந்தரம் மட்டும் வீட்டில் இருந்திருந்தால், வந்தனா தன் ஆத்திரத்தை எல்லாம் அவரிடம் கொட்டித் தீர்த்திருப்பான். சம்பாதிக்கத் தொடங்கிய பிறகு பேசுகிற தைரியம் குறைந்தபட்சமாய் மாமாவிடமாவது பேசும் துணிச்சல் அவளுக்கு உண்டுதான்.

அதை எதிர்பார்த்தோ என்னவோ, அவர் கண்ணிலேயே படாமல் எங்கோ பதுங்கிக் கொண்டார்.

மதியம் சென்றவர், இன்னமும் வீடு திரும்பவில்லை என்று அதை சொர்ணாம்பிகை சொல்ல, “ஏம்மா, பொய் சொல்லுகிறே? வந்தனா வரதுக்குள்ளே வெளியே போயிடுறேன்னு அப்பா ஐந்து மணிக்குத்தானே போனாங்க?” என்று குட்டை உடைத்தான் மாமா அதைதையின் அருமருந்தன்ன திருவளர்ச் செல்வன் மணி.

மணிகண்டன், ஒன்றே ஒன்று கண்ணை கண்ணு என்று தவமிருந்து பெற்ற பிள்ளை என்பார்கள். வந்தனாவை விடவும் மணிகண்டன் ஒரு வயது பெரியவன்தான். ஆனால் பெற்றோர் செல்லம் கொடுத்துக் கொடுத்து அவன் குட்டிச் சுவராக இருந்தான்.

சாப்பிடு கண்ணு, சாப்பிடு கண்ணு என்று தாயும் தந்தையும் ஊட்டி வளர்த்ததில், உயரத்துக்குப் போட்டியாகக் குறுக்

கேயும் வளர்ந்து, தொந்தியும் தொப்பையுமாகக் குளுகுளு வென்று இருந்தான்.

படிப்பு ஏறவில்லை, பேச்சும் சிறுபிள்ளை போல செல்லச் சிணுக்கங்களோடு தான் இருக்கும். கொஞ்சம் மூளை வளர்ச்சி குறைவோ என்று வந்தனாவுக்கு ஒரு சந்தேகம் உண்டு. ஆனால் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்வது இல்லை.

படிப்பு ஏறவில்லை; உடம்பும் ஊதிக் கொண்டே போகிறது. எதற்கும் அவனை ஒரு டாக்டரிடம் காட்டலாம் என்று வந்தனா ஒரு தரம் சொன்னதற்காக ஒரு மாதம் அந்த வீட்டில் விரோதியாக நடத்தப்பட்டாள். காபி, டிபன் குழம்பு கூட்டு எல்லாம் அவள் சாப்பிடும் நேரம் காணாமல் போயிற்று. அந்த ஓர் அனுபவத்துக்குப் பிறகு இதுபோன்ற விசயங்களில் வந்தனா தலையிடுவதே இல்லை.

இப்போது மாமன் மகன் உண்மையைப் போட்டு உடைத்த பிறகும், அத்நையிடம் தன் ஆத்திரத்தைக் காட்டாமல் வந்தனா கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள். ஏனெனில், அதை சொன்னத்திடம் வாய் கொடுத்து ஒருவர் மீள முடியாது. ஒன்று தெருவெல்லாம் கேட்கும்படி கூப்பாடு போடுவாள். அடுத்த எதிர்த்த வீடுகளில் தலைகள் எட்டிப் பார்க்கையில் வந்தனாவுக்கு மிகவும் அவமானமாக இருக்கும். இரண்டாவது மனச்சாட்சியே இல்லாமல் முழுப் பொய்யையே சொல்லி, அதுவே மெய் என்று சாதிப்பாள்.

நியாயத்தை மதிக்காதவர்களிடம் நியாயம் கேட்டு என்ன பயன்?

எனவே அத்நையிடம் எந்த வாக்குவாதமும் வைத்துக் கொள்ளாமல் ஒதுங்கிப் போய் விடுவது வந்தனாவின் வழக்கம்.

கம். அன்றும் அதுபோலவே தன் அறைக்குள் சென்று முடங்கினாள்.

ஆனால் விரைவிலேயே கதவைத் தட்டி, அவளை அழைத்தாள் சொர்ணம். "என்ன கண்ணு, வந்ததும் வராதது மாய் படுத்துவிட்டாய்? உனக்குப் பிடிக்குமேன்னு டிபனுக்கு வெங்காயப் பக்கோடா செய்து வைத்தேன். இரண்டு துண்டு வாயிலே போட்டு இந்தக் காபியைச் சூடு ஆறுமுன் குடிமா" என்று தேனொழுக உபசரித்தாள்.

கட்டிலில் வைக்கப்பட்ட காபி, டிபனை உணர்ச்சியற்று நோக்கினாள் வந்தனா. இதன் பொருள் அவளுக்குப் புரியாததோ புதியதோ அல்ல. அந்த இரண்டாயிரம் ரூபாயில் ஒரு நயா பைசா கூட அவளுக்குக் கிடைக்கப் போவது இல்லை. அவள் வாயை மூடிக் கொண்டு கண்டும் காணாதது போலச் சும்மா இருந்தால், இந்தக் காபி, டிபன், சாப்பாடு எல்லாம் முறைப்படி கிடைக்கும். அல்லது பாதிப் பட்டினி கிடக்கும்படி ஆகிவிடும்.

பசி மந்தித்துப் போன போதும், நாளை வேலைக்கு கோபம் ஆறியிராவிட்டால் நாளைக்கும் வைத்தியநாதன் இதேபோல வேலை வாங்குவானே என்று அதற்கு வேண்டிய சக்திக்காகவே சாப்பாட்டை விழுங்கி வைத்து விட்டுப் படுக்கப் போனாள் அவள்.

அதன் பின்னரே, அவள் நாடிய முழுத்தனிமை கிட்ட, கைப்பையின் உள் அறையைத் திறந்து, அதன் உள்ளே பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்த அவளுடைய பெற்றோரின் படத்தை எடுத்துப் பார்த்தாள்.

இந்த மாதிரி என்னை விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டார்களே என்று சற்று நேரம் கண்ணீர் விட்டாள். எந்த வயதிலும் பெற்றோர்

றோரின் இழப்பு, அதிலும் ஒரு மிக்க இருவரையும் இழப்பது கொடுமைதான். அதிலும் பதினேழு வயதில், மின்னாமல் முழுங்காமல் அவள் தலையில் விழுந்த இடியிலிருந்து அவள் மீண்டதே பெரிய அதிசயம்தான். ஒருவகையில் சொர்ணத்தின் கொடுமனம்தான் அவளை மீட்டது என்கூடச் சொல்லலாம்.

அப்போது வந்தனா பிளஸ்டீ படித்துக் கொண்டிருந்தாள். பாடங்கள் முதல் கால் ஆண்டிலேயே முடிந்துவிட்ட, மீண்டும் மீண்டும் தேர்வுக்கான பயிற்சிகள் அளித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். ஒருநாள் அந்த மாதிரியான வகுப்புத் தேர்வில் பாதி எழுதிக் கொண்டு இருந்தபோது போலீஸ் வந்து அவளை அழைத்துச் சென்றது. விபத்தாம் பெற்றோர் இருவருமே போய் விட்டார்களாம்.

காலையில் பள்ளி 'வேன்' வரை வந்து வழியனுப்பிய பெற்றோர் இப்போது இல்லை என்றால் முதலில் அவளால் நம்பவே முடியவில்லை. அந்த உண்மையை ஒத்துக் கொள்ள மாட்டாமல் உள்ளூர் மரத்துப் போய் பரக்க விழித்துக் கொண்டு நின்ற பெண்மேல் பரிதாபப்பட்டு உறவினர் பற்றி விசாரித்துத் தகவல் கொடுத்து மாமா சுந்தரத்தை விபத்து பைலைக் கையாண்ட இன்ஸ்பெக்டர்தான் வரவழைத்தார்.

வயதுப் பெண் ஒருத்தியின் பொறுப்பை ஏற்க, மாமா அதை இருவருக்குமே மனம் இல்லை என்றபோதும், வந்தனாவுடைய தந்தையின் சேமிப்பு, தாயாரின் நகைகள், தொ.கா. மிக்கி போன்ற பொருட்களின் ஈர்ப்பினால் அவளை தன் வீட்டில் வைத்துக் கொள்ள இருவரும் ஒப்புக் கொண்டனர்.

பெண்ணை நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்ற அந்த இன்ஸ்பெக்டரின் வார்த்தைக்கு வந்தனா தேர்வு எழுதும் வரைதான் மதிப்பு இருந்தது.

அதற்குள்ளாகவே, 'ஊராருக்கெல்லாம் சும்மா உழைத்துக் கொட்டவா நான் பிறந்தேன்' 'மூன்று கழுதை வயது ஆகிறது. வீட்டைப் பெருக்கினால் என்ன?' 'ஒசிச் சாப்பாடு' என்று பலவகைப்பட்ட பேச்சுகள் அவளைத் தாக்கத் தொடங்கி அவளை யோசிக்க வைத்தன.

வந்தனா எதிர்பார்த்தது போலவே அவளது படிப்பு நிறுத்தப்பட்டது. நாத்தனாரின் நகை, பணம் பொருட்களைத் தன் வயப்படுத்திக் கொண்ட சொர்ணத்துக்கு அந்த நாத்தனாருடைய மகளின் படிப்புக்காகச் செலவு செய்ய மனம் வரவில்லை. குடும்பத்துப் பெண், வீட்டிலேயே பயின்றால் போதும் என்று முடித்தே விட்டாள்.

ஆனால் அவளை யார் கேட்பது? கேட்டு விட்டு வந்தனா அந்த வீட்டில் இருக்க முடியுமா? இந்த வயதில், தலைக்கு மேல் இந்தக் கூரை கூட இல்லாமல் அவள் எங்கே போக முடியும்?

ஆயினும் இதையெல்லாம் ஏற்கனவே யோசித்து வைத்திருந்த வந்தனா, இந்த வீட்டு வேலையில் மூழ்கினால் பின்னர் மீட்சி கிடைப்பது முடியாத ஒன்று என்பதை உணர்ந்து, இந்தச் சிக்கலில் இருந்து மீள வேறு வழி கண்டுபிடித்தாள்.

'டைப்பிங்' படித்து பெரிய கம்பெனியில் வேலைக்குச் சேர்ந்து நிறைய்ய...ய சம்பாதித்துப் போடுவதாகச் சொர்ணத்துக்கு ஆசை காட்டி அதைப் படித்தாள்.

ஆனால் டைப்பிங் படித்த உடனே வேலை கிடைத்து விடுமா என்ன? ஒருவேலை தேடித்தரும் நிறுவனத்தின் மூலம் அவ்வப்போது தற்காலிக வேலைகள் செய்து பணம் கொண்டு வந்து கொடுத்து, 'தண்டச் சோறு' என்ற வசவிலிருந்து அவ்வப்போது தப்புவாள்.

இரண்டு ஆண்டுகள் இப்படியே கழிய, ஒரு தீபாவளி சமயத்தில், ஒரு விளம்பர நிறுவனத்தில் கூடுதல் ஆளாகச் சேர்ந்து வேலை செய்து கொண்டிருந்தபோதுதான் அவளது வாழ்வில் இரண்டாவது திருப்பம் நிகழ்ந்தது.

நகல் எடுக்க உதவும் 'கார்பன்' காகிதம் பற்றிய விளம்பரத்துக்காக அந்த அலுவலகத்தில் பேச்சுவார்த்தை நடந்து கொண்டு இருந்தது.

வந்தனா 'டைப்' செய்து கொண்டு இருந்ததைப் பார்த்த 'கார்பன்' காகிதக் கம்பெனிக்காரர்கள், அவளையே மாடலாக வைத்துப் படம் எடுக்கலாம் என்று கூற, இந்த 'மாடலிங்' தொழிலில் வந்தனா அடியெடுத்து வைத்தாள்.

அந்த ஒரு படத்துக்கு ஐநூறு ரூபாய் கொடுக்கவும் வந்தனாவுக்கு இதையே தொழிலாக ஏற்றால் என்ன என்று சிந்தனை ஓடியது.

விளம்பர நிறுவனத்தின் நிர்வாகியிடமே சென்று, 'மாடலிங்' செய்ய வாய்ப்பு இருந்தால் தருமாறு வேண்டினாள். அவரும் உதவி செய்ததோடு, மற்றவர்களிடமும் சொல்லி ஏற்பாடு செய்தார். எத்தனை தடவை திரும்பத் திரும்பச் செய்யச் சொன்னாலும் முகம் சுளிக்காமல் வந்தனாவும் வேலை செய்ததால் விரைவிலேயே வாய்ப்புகளும் அதிகமாயின.

இதில் ஒரு பெரிய வசதியாக, ஊதியம் பெரும்பாலும் 'செக்'காகத் தரப்படவே வங்கியில் அவள் பெயரில் அதைக் கட்ட முடிந்தது.

பணம் பணம் என்று அரித்த வீட்டுப் பெரியவர்களிடம் 'சாப்பாட்டுச் செலவுக்கு மாதம் ஆயிரம் தருகிறேன்; அதற்கு மேல் கேட்டால் இந்த வேலையையே விட்டு விடுவேன்' என்று அவள் மிரட்டவும், அந்தத் தொல்லை ஓரளவு குறைந்து போயிற்று. அந்த ஆயிரத்துக்குச் சிறு மதிப்பும் கிடைத்து, வீட்டு வேலையிலிருந்து விடுதலையும் கிடைத்தது.

இந்த மூன்று ஆண்டுகளில், வீட்டுச் செலவுக்குக் கொடுக்கும் ஆயிரம் இரண்டாயிரமாயிற்று. விலைவாசி உயர்கிறதல்லவா?

இடையே இப்படி எங்காவது புகுந்து, பீராய்ந்து கொண்டு போவதும் உண்டு.

"உனக்கு ஒரு சங்கிலி வாங்கி வருகிறேன், வெளியே கிளியே வெறும் கழுத்தோடு நீ போவது நன்றாக இல்லை" என்று சொல்லி, வந்தனா முதலில் ஈட்டிய பத்தாயிரம் ரூபாயையும் வாங்கிக் கொண்டு போய், நகையை வாங்கித் தன் கழுத்தில் போட்டுக் கொண்டாள் சொர்ணம்.

"அத்தை அது என்னுடையது..." என்ற பெண்ணிடம், "அட, உன்னுதுதான்டி. இல்லையென்று யார் சொன்னார்கள்? சின்னப் பெண் நீ. எவனாவது அடித்துப் பிடுங் போய்விடுவான் என்று தான் பத்திரமாய் என் கழுத்தில் பேடிருக்கிறேன். போ.. போய் வேலையைப் பார்.." சொர்ணம் அதட்டிப் பேசி முடித்துவிட்டாள்.

அதிலிருந்து இப்படி எதற்கும் வந்தனா தன் மாமன் வீட்டுக்குப் பணம் கொடுப்பது இல்லை, தனக்கு தேவை என்று தோன்றியதைத் தானே வாங்கிக் கொண்டான்.

ஆனால் இந்த மாடல் தொழிலில் மனம் விட்டுப் போகத் தொடங்கி விட்டது. தொடையைக் காட்டு, வயிற்றைக் காட்டு என்ற பேச்சிலேயே அவளுக்குக் கூசினிடும். அதற்குமேலும் பிரச்சினைகள் தோன்றின. எனவே, மொத்தமாகக் கொஞ்சம் பணம் சேர்த்துக் கொண்டு, அந்தப் பணத்தை 'டெப்பாசிட்' செய்து அதன் வட்டியில் உருப்படியாக ஏதாவது தொழில் கல்வி பெற வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு, தீவிரமாகப் பணம் சேர்த்துக் கொண்டிருந்த சமயம் அது.

அப்போது போய், இந்த மாதிரி இரண்டாயிரம் ரூபாயை மாமா அடித்துக் கொண்டு போனது வந்தனாவுக்கு மிகவும் வருத்தமாக இருந்தது.

நாளைக்கு பணத்தைக் காட்டிப் பரிசோதிக்க எண்ணுகிறவர்கள் அவளது மறுப்பில் ஆத்திரமுற்றால் அவ்வளவுதான். திருப்பிக் கொடுத்துத்தான் தீரவேண்டும்.

ஒன்று, வெளியே தொழிலில் மட்டும் பிரச்சினை இருக்க வேண்டும். அல்லது வீட்டில் தொல்லை இருக்க வேண்டும். இரண்டிலுமே அல்லல் இல்லாமல் இருப்பது சொர்க்கப்போகம் தான். ஆனால், இரண்டுமே தகராறு என்றால் அது மிகவும் விநியாயமாக அவளுக்குப் பட்டது.

அக் காலம் மறுநாள் காலையில் அவள் வேலைக்கு என்று கிளம்பும் சந்தர்ப்பம் மாமா சுந்தரம் அவள் கண்ணில் படவில்லை.

அதுவே அவளுக்கு ஆத்திரமூட்டியது. என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து விட்டு, நாலு நாள் கண்ணில் படாமல்

ஒளிந்து கொண்டு இருந்துவிட்டால், எல்லாம் சரியாகி விடும் என்ற எண்ணமா? இருக்கட்டும். இந்த முறை, எத்தனை நாள் ஆனாலும் இந்த மாமாவிடம் கேளாமல் விடப் போவதில்லை. இதற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்காமலும் விடப் போவதில்லை என்று உள்ளூரக் கறுவியபடியே விளம்பரப் படம் எடுக்கும் இடத்திற்குச் சென்றான்.

'செட்'டுக்குச் சென்றதும், வைத்தியநாதனைச் சென்று பார்க்குமாறு தகவல் வந்தது.

சோதனை தொடங்கி விட்டது.

அங்கே, வைத்தியநாதனின் அறையில், அந்த 'பதினைந்தாயிரம் கொடுத்துப் பரிசோதிக்கிறவன்' இருக்கிறானா என்று தேடிப் பார்த்தான். ஆனால், புதியவனாக அங்கே வேறு யாரும் இல்லை. வைத்தியநாதனின் கையெழுத்துக்கான கடிதங்களை, அவன் முன் மேசையில் வைத்திருந்த 'டைப்பிஸ்ட்' அவன் சரிபார்த்துக் கையெழுத்திட்டதும் அந்தக் கடிதங்களை எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறினான்.

ஆக, அந்தப் புதியவன் அங்கே இல்லை. கைதேர்ந்த பொம்மலாட்டக்காரனைப் போன்று, கண்ணுக்குத் தெரியாத கயிறுகளால் எல்லோரையும் ஆட்டி வைத்துக் கொண்டு எங்கே ஒளிந்து கொண்டு இருக்கிறானோ, கோழை!

அவன் எதிரே வரப் பயமாயிருக்கும் என்று ஏளனமும் சினமுமாக எண்ணினான் வந்தனா.

வைத்தியநாதன் வந்தனாவிடம் திரும்பினான்.

"இன்னும் கொஞ்சம் கூடுதலாகக் கவர்ச்சி இருந்தால் தான் விளம்பரம் வெற்றி அடையும் என்று 'வாடிக்கையாளர்'

சொல்கிறார், வந்தனா. அதனால் நேற்று நான் சொன்னது போலத்தான் எடுத்தாக வேண்டும் போலத் தெரிகிறது. வேறு ஆள் வேண்டுமானால் போட்டுக் கொள்ளுங்கள் என்கிறார்.

“எனக்குத்தான், உன் வாய்ப்பைத் தட்டிவிட மனம் வரவில்லை. கூடுதலாகப் பணம் வாங்கித் தருகிறேன். செய்கிறாயா? அப்படி என்ன, ஒன்றுமில்லாமலா நிற்கப் போகிறாய்? நல்ல, திக்கான பூந்துவாலை, தோளும், கொஞ்சம் தொடையும் தானே தெரியக் கூடும்? இந்தக் காலத்தில் பாதிப் பேர் வெளியே செல்ல ஆடையே அப்படித்தான் அணிகிறார்கள். பத்தாயிரமோ, பதினைந்தாயிரமோ கூட வாங்கித் தருவேன். என்ன சொல்கிறாய்? செய்கிறாயா? மாட்டேன் என்றால், வாய்ப்பு வேறு ஆளுக்குப் போய்விடும்; அப்புறம் என்னைக் குற்றம் சொல்லிப் பயன் இல்லை” என்று என்னவோ அவளுக்காகப் பரிவது போலப் பேசினான் அவன்.

நேற்றையப் பேச்சு காதில் விழுந்திராவிட்டால் மெய்தானோ என்று கூட வந்தனா எண்ணியிருப்பாள். ஆனால், உண்மை தெரிந்திருந்தும், அவளால் அதைக் காட்டிக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆமாம், அப்படித்தான் என்று இவன் இன்னமும் கொம்பேறி மூக்கனாகி விடுவான்.

எனவே வேறுவிதமாய் “அந்த மாதிரி எல்லாம் நின்றால், வீட்டில் என்னை அடித்துக் கொன்றே விடுவார்கள், சார்” என்று வீட்டினர் மீது பழியைப் போட்டுத் தப்பித்துக் கொள்ள முயன்றாள்.

இது, அவள் தன் மாமாவை மறந்துவிட்டுச் சொன்னது. ஆனால், அவள் மறந்தாலும், தான் நினைவு வைத்து, வைத்தி, ‘என்ன கதை அளக்கிறாய், வந்தனா, உம் மாமா அப்படிப்பட்ட பிற்போக்குவாதி அல்ல என்பது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும்” என்று மடக்கினான்.

“அய்யோ, நான் மாமாவைச் சொல்லவில்லை சார். எங்கள் அத்தையைச் சொன்னேன். மாமாவுக்காவது அம்மாவோடு பிறந்த பாசம் கொஞ்சம் உண்டு. அப்புறமாய் இன்னொன்று, வைத்தி சார், என் மாமாவிடம் இப்படிப் பணமாக இனிமேல் கொடுத்து விடாதீர்கள். அது எங்கெங்கோ போய் விடுகிறது என்று அதை என்னைத் திட்டுவார்கள்” என்று முகத்தில் வாட்டம் காட்டி உரைத்தாள் வந்தனா.

மூன்று ஆண்டு கால மாடல் தொழில் செய்ததற்கு இந்த அளவு கூட நடிக்க வரவில்லை என்றால் எப்படி?

அனாதைப் பெண், பிரியமற்ற உறவினர்களோடு வசிப்பவள், அவளிடம் இதற்கு மேல் கடுமை காட்ட முடியுமா, என்ன?

வைத்தியநாதனும் சற்றுத் தயங்கத்தான் செய்தான். ஆனால், உடனேயே விடாக் கண்டனாகி, “உன் வீட்டு விவகாரத்தை எல்லாம் பார்த்து நான் வேலை செய்ய முடியாது, வந்தனா. ஒரே பேச்சு, பதினைந்தாயிரம் ரூபாய்! என்ன சொல்லுகிறாய்?” என்று கறாராகக் கேட்டு விட்டான்.

வந்தனாவும் அதற்குமேல் தன் பாவனையைக் கைவிட்டாள், வைத்தியநாதனை நேராகப் பார்த்து, “வைத்தி சார், யார் என்ன சொன்னாலும், சின்ன வயதிலிருந்து வளர்ந்த முறை என்று ஒன்று இருக்கிறது. பதினேழு வயது வரை எந்தாயார் போதித்த நெறி என் மனதிலிருந்து ஒருநாளும் அழியாது. இந்த மாதிரி அடுத்தவர் முன் நிற்க அது என்னை அனுமதிக்காது. என் குடும்ப நிலைமை, சிவராமன் சார் சொல்லி நீங்களும் அறிந்திருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். எனக்குத் தகுந்த மாதிரி வாய்ப்புகள் வந்தால் எனக்குத் தாருங்கள். மற்றபடி அந்தப் பதினைந்தாயிரம் ரூபாயோ, அத்தோடு

சேர்ந்த இந்த உடையலங்காரமோ எனக்கு வேண்டாம் சார்'' என்று தெளிவாகக் கூறினாள்.

''இதனால் உன் எதிர்கால மாடல் தொழிலே பாதிக்கப்படலாம்...''

வந்தனா நன்றாக நிமிர்ந்து, 'உலகத்தில் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கான தொழில் இது ஒன்றுதான் என்று இல்லை, வைத்தி சார்... ஆனால் ஒன்று எந்தவித வளத்துக்காகவும் நான் என் பெண்மையை இழிவுபடுத்த மாட்டேன்'' என்று உறுதியோடு உரைத்தாள்.

மேசை மேல், அவன் முன்னே இருந்த காகிதத்தில் பால் பேனாவினால் இரண்டு மூன்று கோடு கிழித்து அதையே உற்றுப் பார்த்தபடி சற்றுநேரம் பேசாமல் இருந்தான் வைத்தி.

பிறகு நிமிர்ந்து, ''இதில் மாற்றம் கிடையாதா?'' என்று வினவினாள்.

''இல்லை'' என்றாள் வந்தனா சுருக்கமாக.

''சக... எவ்வளவு வளமான எதிர்காலத்தைப் பாழடித்துக் கொள்கிறாய். அவ்வளவுதான் சொல்லுவேன், போ, போய் நேற்றையத் தொடர்பு மாறாமல் உடையை மாற்றிக் கொண்டு வேலையைத் தொடங்கு'' என்றான் வைத்தி.

'சார்...ர்!?' என்று ஆச்சரியத்துடன் விழிகளை விரித்தாள் வந்தனா.

''ஆ...மாம்'' என்று வைத்தியநாதன் அலுத்துக் கொண்டான். ''இந்த விளம்பரத்துக்கு உன் முகம்தான் சரியாக இருக்கும். ஆனால், அநியாயமாய், உன் பத்தாம் பசலிக் கொள்கையால் அருமையான என் 'ஸ்கிரிப்ட்' வீணாகிப் போயிற்று.

போ, அதற்கும் சேர்த்து இரு மடங்கு நன்றாகச் செய்'' என்று அனுப்பி வைத்தான்.

''மிகவும் நன்றி வைத்தி சார்'' என்று முறுவலித்துவிட்டு, செட்டை நாடி வந்தனா சென்றாள்.

உள்ளத்தில் உற்சாகம் இருந்ததாலோ என்னவோ, வேலை அன்று விரைவில் முடிந்து போயிற்று.

மீதிப் பணத்துக்குரிய காசோலையை வாங்கிக் கைப்பையுள் போட்டுக் கொண்டு உற்சாகத்துடன் வெளிவாயிலைத் தாண்டிய போது 'ஒரு நிமிடம் மிஸ் வந்தனா' என்று அவளைத் தேக்கியது ஓர் ஆழ்ந்த குரல்.

3

அழைத்த குரலை உடனேயே வந்தனா இனம் கண்டு கொண்டாள்.

இது நேற்று கேட்ட குரல். ஒரு நிமிடம் நெஞ்சைக் குளிர் வித்து, பிறகு கூடைத் தண்டைக் கொட்டிய குரல். பரிசோதனையாமே, பரிசோதனை! அவளைப் பரிசோதனை செய்ய இவன் யார்?

அவன் பேசாமல் நிற்கவும், ''அதற்குள் கிளம்பி விட்டீர்கள் போல் தெரிகிறதே'' என்று பேச்சுக் கொடுத்தான் அவன்.

''ஆமாம்'' என்று சுருக்கமாக உரைத்து விட்டு, மேலே செல்வதற்காக ஓர் எட்டு எடுத்து வைக்கவும், ''சற்றுப் பொறுங்

கள் வந்தனா" என்று மீண்டும் அவளை நிறுத்தினான் அந்தப் புதியவன்.

"ஏன்?" என்றாள் அவள் இன்னமும் திரும்பிப் பாராமலே.

"இந்த விளம்பரப் படம் நன்றாக அமைந்து விட்டதைக் கொண்டாட ஒரு சிறு விருந்து ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்."

அவன் பேச்சில் குறுக்கிட்டு, "இல்லை, எனக்கு இப்போது பசியில்லை" என்றாள் அவள்.

"ம்..ம்?" என்றபோது அவன் குரலில் வியப்பு தெரிந்தது. "அன்னியர்களோடு பேசக் கூடாது என்று போதித்து உங்கள் அன்னை உங்களை வளர்த்திருக்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. ஆனால், உங்களது கடைக்கண் பார்வை கூட என் மேல் பட்டதில்லை என்றாலும், நான் அன்னியன் அல்ல, மிஸ் வந்தனா. இரண்டு நாளாகத் தூர இருந்து அவ்வப்போது உங்களைப் பார்த்துக் கொண்டேதான் இருக்கிறேன்."

"போகிற வருகிற வழியில் தினம் தினம் கூட எத்தனையோ பேரைப் பார்த்துக் கொண்டேதான் இருக்கிறோம். அதற்காக அவர்களை அன்னியர்கள் அல்ல என்று சொல்லி விட முடியாது" என்றாள் அவள் சற்றுத் துடுக்காகவே.

"இருக்கலாம், ஒருவேளை, முறையான அறிமுகம் தேவை என்று எண்ணுகிறீர்களோ, என்னவோ? மிஸ்டர் வைத்தீ..." என்று வைத்தியநாதனை உரக்க அழைத்தான் அவன்.

அவன் குரல் கேட்டதும், விரைந்தோடி வந்தான் வைத்தியநாதன், "என்ன சார்? என்ன விசயம்?" என்று பரபரத்தான்.

"பாருங்கள், விருந்தில் கலந்து கொள்ளாமல் வந்தனா கிளம்புகிறார்கள், நான் யார் என்று தெரியாததால் என் அழைப்பை ஏற்கத் தயங்குகிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன்" என்றான் முதல்வன்.

"என்னம்மா இது! இவரைத் தெரியவில்லையா? இவர் தான் மிஸ்டர் சசிகாந்தன். இப்போது எடுத்தோமே விளம்பரம். அந்த சென்ட் கம்பெனியின் பெரும்பான்மை பங்குதாரர். எம்.டி. வந்தனாவை உங்களுக்குத் தெரியும் சார்" என்று வைத்தியநாதன் இருவருக்கும் அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

வேண்டா வெறுப்பாய் வந்தனா கைகுவித்தாள்.

பதில் வணக்கம் தந்துவிட்டு, "விருந்து, வைத்தி. அதற்கும் இருக்கச் சொல்லுங்கள்" என்று நினைவூட்டினான் அந்த சசிகாந்தன்.

ஒருதரம் அவனிடம் மறுத்ததால் வைத்தி மூலம் அழைக்கிறான் என்பதை உணர்ந்து, "உண்மையிலேயே எனக்குப் பசிக்கவில்லை, வைத்தி சார். அத்தோடு கொஞ்சம் சாமான் கள் வாங்கவும் போக வேண்டியிருக்கிறது" என்று மறுக்க முயன்றாள் அவள்.

ஆனால், வைத்தியநாதன் இரண்டு காரணங்களையுமே ஒத்துக் கொள்ள மறுத்தான். "பார் வந்தனா, இது வெறும் சாப்பாட்டுக்கான விருந்து அல்ல. சார் விரும்பிய மாதிரியில் விளம்பரம் அமைந்துவிட்டது; அதுவும் இழுத்துக் கொண்டு போகாமல் சீக்கிரமாக முடிந்து விட்டது என்று ஒரு மகிழ்ச்சியில் இது சம்பந்தப்பட்ட எல்லாரையும் பாராட்டுவதற்காகத் தான் இதை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். அதனால், எங்கள் எல்லோருடனும் சேர்ந்து நீயும் கலந்து கொண்டால்தான் நன்

றாக இருக்கும். மறுப்பது..." குரலைத் தணித்து, "நாகரீகம் இல்லை" என்றான். "மேலும், ஒழுங்கானபடி வேலை முடிந்து போவது என்றால் குறைந்தது ஐந்து மணியாவது ஆகாதா? அதன் பிறகு கடைக்குப் போவதாகத்தானே திட்டமிட்டிருப்பாய்? மூன்று மணிக்கே முடிந்து விட்டதால் வேலை நேரத்தில்தானே விருந்து. அது முடிந்த பிறகு, வழக்கமாக வீடு திரும்பும் நேரத்தில் கிளம்பிப் போய் உன் கடைகண்ணி வேலையை முடி" என்று அவன் மேலும் சொல்லவும், அவளால் அதற்கு மேல் தடை ஏதும் சொல்ல முடியவில்லை.

அவளுக்குச் சோதனை வைத்தவனின் விருந்தை ஏற்க மனமில்லாதபோதும் வேறு வழியின்றி அவள் விருந்தில் கலந்து கொள்ள நேர்ந்தது.

ஆனால், இதுபோன்ற பொது நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்ள நேரிடும் மற்ற சமயங்களில் போலவே இப்போதும் அங்கிருந்த மற்ற இரு பெண்களுக்கு இடையில் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள்.

விருந்து முடிகிற சமயத்தில், சசிகாந்தன் எல்லோரையும் பாராட்டிப் பேசி, எல்லோரும் அளித்த ஒத்துழைப்புக்கு நன்றி யுரைத்தான். வைத்தியநாதனும் அதேபோலப் பேசி முடிக்கவும், ஒருவழியாக விருந்து முடிவுற்றது.

உள்ளே சென்று, தன் சிறு துணிமணிப் பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு வந்தனா கிளம்பும்போது, மீண்டும் சசிகாந்தன் வழியில் வந்து நின்றான்.

"அவசரமாகச் செல்ல வேண்டுமா, வந்தனா?" என்று கேட்டான்.

"ஆமாம்" என்றாள் அவள் சுருக்கமாக. இந்த மாடல் தொழிலில் அவள் கற்றுக் கொண்ட முதலும் முக்கியமுமான பாடம் ஆண்களிடம் பேசாதிருப்பது நல்லது. பேச நேர்ந்தாலும் முடிந்த அளவு பேச்சைக் குறைக்க வேண்டும் என்பதே. பிற்பாடு, விரும்பத்தகாதது எதுவும் நடக்கக் கூடாது என்ற விருப்பம் இருந்ததால் முதலிலேயே வாயை மூடிக் கொண்டு இருந்து விடுவது மேல் என்று அவள் சில, சிறு சங்கடங்களின் பின்னே அறிந்து கொண்டிருந்தாள். அதேபோல, ஆண்களை முடிந்த அளவு அவள் நிமிர்ந்து பார்ப்பதும் இல்லை.

"நானும் கிளம்பியாயிற்று. வருகிறீர்களா, உங்களைக் காரில் அழைத்துப் போய் விட்டு விடுகிறேன்" என்று அழைத்தான் அவன்.

"உங்களுக்கு ஏன் அனாவசியமான சிரமம்? வேண்டாம்" என்று முடிந்த அளவு மரியாதையாகவே மறுத்தாள். வந்தனா.

"என்ன சிரமம்? நானா உங்களைத் தலையில் தூக்கிக் கொண்டு ஓடப் போகிறேன்? கார்தான் சுமக்கப் போகிறது? வாருங்கள்" என்று அவளது துணிப் பெட்டியை வாங்கக் கைநீட்டினான் சசிகாந்தன்.

அவள் ஓர் எட்டு பின்னே நகர, துணிப் பெட்டியைப் பற்றியிருந்த கை இன்னமும் பின்னே சென்றது. "அந்தக் காரையும் ஒட்டியாக வேண்டும் அல்லவா? பெட்ரோலுக்குச் செலவழிக்க வேண்டும் அல்லவா? நீங்கள் எங்கேயோ போகிறவர், எனக்காக வேறு வழி கற்றுவானேன்?" என்று மீண்டும் நல்லபடியாகவே ஒதுங்க முயன்றாள்.

"வேறுவழி என்று உங்களுக்கு என்ன நிச்சயம்? என் வழி, உங்கள் வழியாகவே இருக்கலாம்" என்று அவன் ஒரு பொருள் விளங்காத பார்வையுடன் பூடகமாகப் பேசினான்.

"அப்படியே இருந்தாலும் உங்கள் கார் எனக்குத் தேவைப்படாது" என்றாள் வந்தனா சற்று அழுத்தமான குரலில்.

"ஏனோ?" என்று அவன் விடாமல் கேட்கவும் வந்தனா பொறுமை இழந்தாள்.

"ஏனென்றால், நடப்பதற்காக இரண்டு திவ்வியமான கால்கள் எனக்கு இருக்கின்றன அதனால்தான்" என்றாள் ஆத்திரத்தை உள்ளடக்கிய குரலில்.

சசிகாந்தன், இதன் பிறகும் வழிவிடாமல் நின்றபடியே மேலும் பேசத் தொடங்கவும், இவன் உச்சந் தலையில் ஒங்கி அடித்துச் சொன்னால்தான் புரிந்து கொள்கிற விதமோ என்ற சந்தேகம் வந்தனாவுக்கு உண்டாயிற்று.

அவளது மறுப்பைப் புரிந்து கொள்ள மறுத்தோ, அல்லது புரிந்து கொள்ளத் தெரியாமலோ, "ரொம்பவும் அநியாயமாகப் பேசுகிறீர்களே, வந்தனா! நீங்கள் சொல்லுகிறபடி பார்த்தால் ஆரோக்கியமான கால்களை உடையவர்கள் காரிலேயே ஏறக் கூடாது என்றல்லவா ஆகிறது? இந்தக் கொள்கையைப் பின்பற்றத் தொடங்கினால் அப்புறம் கார் கம்பெனிக்காரர்கள் எல்லாம் கதவை இழுத்து மூட வேண்டியதுதான்" என்று இலகுவாகவே இயம்பினான்.

"மூட்டும்மே! எனக்கென்ன?" என்றாள் வந்தனா உதாசீ னமான குரலில். "கார் கம்பெனியோ, 'செண்ட்' கம்பெனியோ யார் முடினாலும் எனக்கு ஒன்றுமில்லை!"

இனிமேலாவது இப்படி நின்று இவனுடன் பேச அவளுக்குப் பிரியமில்லை என்பது இவன் மண்டைக்குள் உறைக்குமா?

மின்னலைப் போல ஓர் ஆச்சரிய பாவனை ஒரு விநாடி அவன் முகத்தில் தோன்றி மறைந்தது. "அடடா! அப்புறம் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்கு என்ன பண்ணுவீர்கள்?" என்று கரிசனம் காட்டி விசாரித்தான்.

திகைப்பை வெளிக்காட்டி விட்டது அவள்தான் "எ... என்னது?"

"அதுதான் வந்தனா, இந்த நிறுவனங்களை எல்லாம் முடிவிட்டால் விளம்பரம் செய்யத் தேவையிராது. அப்புறம் மாடல்கள் எல்லோரும் பிழைப்புக்கு என்ன செய்ய முடியும் என்றுதான் கேட்டேன்."

ஓகோ! அவள் பேச்சை வைத்தே அவளை மட்டம் தட்டு கிறானாமா?

வெகு அலட்சியமாகத் தோளைக் குலுக்கி, "ஒரு செண்ட் கம்பெனி போனால் இன்னொரு பெயிண்ட் கம்பெனி விளம்பரம் வந்துவிட்டுப் போகிறது!" என்றாள் அவள்.

"ஓகோ! அதுவும் சரிதான். ஆனால் எங்கள் செண்ட் தயாரிப்பு அவ்வளவு எளிதில் அழிந்துவிடாது. அதிருக்கட்டும் நாம் கார் விசயம் அல்லவா பேசிக் கொண்டு இருந்தோம். சொல்லுங்கள், பஸ்சில் இடிபட்டு நகங்காமல், ஆட்டோ குலுங்கலில் அல்லற்படாமல், சுகமாகக் காரில் பயணம் செய்யலாமில்லையா?"

"அடுத்தவர்கள் காரில் செல்ல எனக்குப் பிடிக்காது."

"அப்படியானால் சொந்தக் கார் வாங்கும் ஆவல் இருக்கிறது, அப்படித்தானே?"

"சக்திக்கு மீறி ஆசைப்படுவது எனக்குப் பழக்கம் இல்லை, வழிவிடுகிறீர்களா?"

வந்தனாவின் பேச்சின் பின்பகுதி காதில் விழாதது போல ஒதுக்கி, "ஒரு காரைச் சொந்தமாக்கிக் கொள்ள இன்னொரு வழியும் உண்டு வந்தனா, கார் உள்ளவனை மணந்து கொள்ளலாம்" என்று முறுவலித்தான் சசிகாந்தன்.

முகம் கருத்து, 'மிஸ்டர்!' என்றான் அவள் எச்சரிப்பது போல. "என் சொந்த விசயம் பேச மற்றவர்களுக்கு அனுமதி இல்லை. அதிலும்... "படபடப்பாய்த் தொடங்கிய பேச்சு சட்டெனப் பாதியில் நின்றது.

"அதிலும்...? அதிலும் என்ன? சொல்லுங்கள் வந்தனா, அதிலும் எனக்குத் தனியாக என்ன தடை?"

அவள் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு பேசாமல் நிற்கவும், "என்மேல் அப்படி என்ன கோபம், வந்தனா?" என்று குரல் தணித்துக் கேட்டான் அவன்.

"உங்கள் மேல் கோபப்பட நான் யார்?"

"ஆகா! இந்தப் பதிலிலேயே கோபம் கொந்தளிக்கிறதே? ஏன் வந்தனா? கோபப்பட உரிமை இல்லை என்று சொல்லிக் கொண்டே கோபப்படுவானேன்? மணந்து கொள்வது பற்றிப் பேசியதற்காக மட்டுமில்லை. முதலில் இருந்தே உங்கள் பேச்சில் ஓர் ஆத்திரம் ஒட்டிக் கொண்டே இருக்கிறதே ஏன்? என்ன காரணம்?"

அவனை நேராகப் பார்த்தாள் வந்தனா, 'நல்லது. கேட்டாயல்லவா, வாங்கிக் கட்டிக் கொள்' என்று உள்ளூரக் கறுவி, "பெண்களை மதியாதவர்களை எனக்குப் பிடிக்காது" என்றாள் மிடுக்குடன்.

"பெண்களை மதியாதவனா? நானா? நான் அப்படிப்பட்டவன் இல்லையே. உதாரணத்துக்கு... இதோ நம் பேச்சையே எடுத்துக் கொள்ளலாமே. என்னைவிட எப்படியும் ஒரு எட்டு வயது நீங்கள் இளமையாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அப்படியும், நீங்கள் வாங்கள் என்று மரியாதையாகத்தானே அழைக்கிறேன், அப்படியிருக்க..."

"ஒருவரை எட்டி அறைந்து விட்டு, "நீங்கள்" போட்டுப் பேசினால் மரியாதையாக நடத்துவது ஆகிவிடுமா?"

"இன்னமும் புரிய... ஓகோ! நேற்று மாலை..."

அவனை வெட்டுவது போல நோக்கி, "ஆமாம், நேற்று மாலைதான். நீங்களும் வைத்தியம் பேசியது முழுவதும் கேட்டேன்" என்றாள் அவள். அப்போதும் பொங்கிய ஆத்திரத்துடன்.

ஒரு மாதிரிப் பார்வையுடன், 'ஒட்டு கேட்டாயா?' என்றான் அவன்.

"ஒட்டா? நீங்கள் என்ன இரகசியமா பேசிக் கொண்டிருந்தீர்கள்? அல்லது நான்தான் ஒளிந்து மறைந்து உற்றுக் கேட்டேனா? வைத்தி சாரிடம் சொல்லிக் கொள்ள வந்தால், என்னைப் பற்றி நீங்கள் பேசியது - அவ்வளவு அலட்சியமாகப் பேசியது காதில் விழுந்தது. இதைப் போய் ஒட்டுக் கேட்டதாகச் சொல்வதா? அழகுதான். ஆனால் ஒன்று... அடுத்தவரிடம் நல்லதைக் காண நம்மிடமும் கொஞ்சம் நல்லது இருக்க வேண்டுமில்லையா?" என்று படபடத்தாள் வந்தனா.

அவன் சட்டெனச் சிரிக்கவும் அவள் அயர்ந்து நின்றாள்.

பளீரென்று வெண்மையுடன் வரிசைப் பற்கள் நேர்த்தியாகப் பளிச்சிட இதமான ஒலியுடன் அவன் நகைத்தவிதம் வந்த னாவைத் திகைக்க வைத்தது.

தன்னையறியாமல் பதிலாக ஒரு முறுவல் அவள் முகத்தில் பரவியபோது, அவளுக்கு இன்னொன்றும் தோன்றியது. இவனை மட்டம் தட்டிப் பேசும்போது கூட அந்தப் பேச்சை ரசித்துச் சிரிக்க முடிகிறதே! இவன் அவ்வளவு திமிர்ப் பிடித்தவன் இல்லையோ?

அவன் முறுவலிக்கவும், 'ம்ம்... இது நன்றாக இருக்கிறது. தலையில் ஒங்கி ஒரு குட்டு குட்டி விட்டதால் இப்போது கோபம் கொஞ்சம் குறைந்திருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கலாமா?' என்று மீண்டும் தொடங்கினான் சசிகாந்தன். "ஆக, விவரம் அறிந்து கொண்டு விட்டதாலேயே, பிரச்சினையை எப்படிச் சமாளிப்பது என்ற திட்டத்துடனேயே வந்திருக்க வேண்டும். 'சென்டிமென்ட்' டைத் தொட்டு அப்படி இப்படி என்று எப்படியாவது மறுத்துவிடும் உறுதி அப்படித்தானே?"

இதை எல்லாமேயா வைத்தி சொல்லியிருப்பார்? "உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"தடுப்புக்கு அடுத்த பக்கம் இருந்தேன்" என்றான் அவன். "ாரணமாக.

சட்டென முகம் கருத்துச் சிவக்க, "சும்மா காதில் விழுந்தது ஒட்டுக் கேட்டேன் என்கிறீர்களே! இது உளவு இல்லையா?" என்று கேட்டாள் அவள்.

லேசாகத் தலையசைத்து, "அப்படியும் சொல்லலாம். விவரம் அறிதல் என்றும் கூறலாம். ஒருவேளை நீங்கள் ஒரு பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கே சம்மதித்து, அதைப் பதினைந்து என்று என்னிடம் சொல்லி, இடையில் வைத்தியநாதன் ஓர் ஐந்தாயிரத்தை அடித்துக் கொண்டு விட்டால்? அந்த எண்ணம் அவருக்கு வரக்கூடாது இல்லையா?" என்றான் சசிகாந்தன்.

"மனிதர்களிடம் உங்களுக்கு எவ்வளவு நம்பிக்கை?"

"நம்புவது வேறு. ஏமானியாவது வேறு. எதையும் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளாமல் வெறும் நம்பிக்கையில் மட்டுமே தொழில் நடத்த முடியாது. ஆனால்.. ஆனால், எனக்கு இன்னுமோர் ஆவல் இருந்தது" என்று முறுவலித்தான் அவன்.

அது என்ன ஆவலாக இருக்கும் என்று அவளுள்ளும் ஒரு குறுகுறுப்பு உண்டாயிற்று. ஆனால், மேற்கொண்டு சசிகாந்தன் அதுபற்றி எதுவும் சொல்வதாகத் தோன்றவில்லை. எனவே, "நான் கிளம்ப வேண்டும் சார், தயவு செய்து வழியை விடுங்கள்" என்றாள்.

"ஓ.கே." என்று வழி விலகியவன் 'வாயில் வரை நான் கொண்டு வருகிறேன்' என்று கைப்பெட்டியை வாங்கிக் கொண்டு, அவளோடு நடந்தான். 'ஒன்று கேட்கலாமா? யாரும் தவறாக எண்ணிக் கொள்வார்களோ என்று அச்சமா?' என்று வினவினான்.

"தவறாக...? ஓ... வைத்தி சாரிடம் அதை பற்றிச் சொன்னேனே, அதை நினைத்துக் கேட்கிறீர்களா? அது சும்மா. குடும்ப 'சென்டிமென்ட்' டைக் கிளப்பி விட்டால் வைத்தி, சார் வாயை மூடிக் கொள்வாரோ என்று நினைத்தேன். மற்றபடி, எங்கள் அதை மாமாவுக்கு இரண்டு மீட்டர் அதிக முன்னேற்றம்" என்றாள் வந்தனா சிறு கசப்புடன்.

"மற்றபடி வேறு யாரும் இல்லையா?"

"வேறே... யார்..." என்றபடி லேசாகத் திரும்பி சசிகாந்தனைப் பார்த்தவளுக்கு விசயம் புரிந்து, லேசாக முகம் சிவந்தது. "அதைப் பற்றி நீங்கள் என்ன கேட்பது?" என்று தலையை நிமிர்த்திக் கேட்டாள்.

"இன்னுமோர் குட்டு வாங்கத்தான்" என்று அவன் லேசாக முறுவலிக்கவும் அவளுக்கு மனம் இளகிவிட்டது.

தப்பை எடுத்துக் காட்டினால் உடனே பணிந்து விடுகிறானே! இந்த மாதிரிப் பண்பு யாருக்கு வரும்? பொதுவாக, தான் செய்தது தப்பு இல்லை என்று நிலைநாட்டப் பார்ப்பது தான் மனித இயல்பு. கொஞ்சம் வக்கிரமானது என்றாலும் பெரும்பாலார் நடந்து கொள்வது அப்படித்தான். முன் உதாரணங்கள்தான் அவள் வீட்டிலேயே இருக்கிறார்களே!

சிறு புன்னகையோடு, "குட்டு விழும் என்று தெரிந்தும் ஏன் கேட்க வேண்டும்? பேசாமல் இருந்திருக்கலாமல்லவா?" என்று இளக்கமாகவே கேட்டாள்.

"ஒருவேளை தேவைப்பட்ட விபரம் கிடைக்கலாம் இல்லையா?"

மீண்டும் அவள் முகம் இறுகவும், "மன்னிக்கணும்" என்றான் சசிகாந்தன் அவசரமாக. "சொல்ல வந்ததை முழுசாகச் சொல்லாமல் தப்பர்த்தம் எடுத்துக் கொள்கிற விதமாகச் சொல்லி விடுகிறேன் என்று நினைக்கிறேன். அல்லது நீங்கள் தான் 'இம்'மெனுமுன் தப்பாக எடுத்துக் கொள்கிறீர்களோ என்னவோ? நான் இந்த விவரம் கேட்ட காரணம் ரொம்பவும் வெள்ளையானது - கொஞ்சமும் கபடற்றது" என்று அடுக்கி னான் சசிகாந்தன்.

அவள் நிச்சயமற்று நோக்க, "ஆமாம், வந்தனா, என்னோடு காரில் வரப் பயப்படுகிறாயே..." என்று அவன் இழுக்கவும், "என்ன பயம்? நீங்கள் என்ன புலியா சிங்கமா?" என்று எடுப்புடன் கேட்டாள் அவள்.

"புலி சிங்கம் என்றால்தான் பயப்பட வேண்டுமா? இந்தக் காலத்தில்.. ஆனால் நான் அப்படிப்பட்டவன் இல்லை யம்மா, அத்தோடு நான் சொன்ன 'பயம்' இதுவும் அல்ல. என்னோடு நீங்கள் காரில் வருவதைப் பார்த்துத் தவறாக எண்ணி, ஆத்திரப்படக் கூடியவர் - ஆத்திரம் கொள்ளும் உரிமை உள்ளவர் யாரும் இருக்கிறார்களோ என்று.. அதனால் தான் கவனத்துடன் நடந்து கொள்கிறாயோ... இல்லை.. கொள்கிறீர்களோ" என்ற சந்தேகம்" என்றான் சசிகாந்தன்.

அவன் ஒருமையில் பேசியதும், உடனே திருத்திக் கொண்டதும், ஏனோ மனதில் நெருடியது. அவன் குறிப்பிட்டது போல எப்படியும் அவளைவிட, அவன் ஏழெட்டு வயது மூத்தவனாகத்தான் இருப்பான். மரியாதைப் பன்மையில்தான் பேசியாக வேண்டும் என்பது அவசியமே இல்லை. சம்மா 'நீ வா போ' என்றே பேசலாம் என்று எண்ணமிடும்போதே அவள் திடுக்கிட்டாள். இந்த வைத்தியநாதன் - இளமையின் கடைசிப் படியில் நின்று கொண்டு இருப்பவன், அவனுடைய உதவியாள் பத்ரி வைத்தியநாதனை விடவும் வயதானவர் - இவர்களெல்லாம் ஒருமையில் விளித்துப் பேசும்போதே உள்ளூர அவளுக்கு மனம் முரண்டும். இதுவே ஒரு பணக்காரப் பெண்ணாக இருந்தால் மரியாதை கொடுத்துப் பேசமாட்டார்கள் என்று அவ்வப்போது உள்ளூரப் பொருமுவாள். இத்தனைக்கும் அவர்கள் எல்லாம் இந்தத் தொழிலுக்கு வருமுன்பே - அவள் வெறும் பகுதி நேர 'டைப்பிஸ்ட்' ஆக இருக்கும் போதே பழக்கமானவர்கள்!

இவன் - இந்த சசிகாந்தன் முற்றிலும் புதியவன். அவனை விட வெறும் ஏழெட்டு வயதே பெரியவன். இவன் ஏக வசனத்தில் பேசினால் என்ன என்று எப்படி அவளுக்குத் தோன்றியது?

வந்தனா மனம் குழம்பி நின்றாள்.

4

“வந்தனாவிடமிருந்து பதில் வரவில்லை என்றானதும் “என்ன? அப்படித்தானா?” என்று ஒரு மாதிரிக் குரலில் சசிகாந்தன் வினவ, மீண்டும் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள் அவள்.

“என்... என்னது? என்ன கேட்டீர்கள்?” என்று தடுமாறினாள்.

“கடவுளே! என் பேச்சுக்கு இவ்வளவுதான் மரியாதையா? காதில்கூட வாங்கிக் கொள்வதில்லையா? என்ன அநியாயம்? என்று வருந்துவது போலப் பாவனை செய்தான் சசிகாந்தன்.

இவன் அதிகப்படி உரிமை காட்டுகிறான் என்று தோன்றிய போதும், ஒருவேளை இவனது இயல்பே எல்லாருடனும் கலகலப்பாகப் பழகுவதாகவும் இருக்கலாமே என்றும் வந்தனாவின் மனதின் ஒருகூறு வாதாடியது.

ஆனால், அவள் அப்படி எல்லாருடனும் எளிதாகப் பழகுவாள் அல்ல என்பதை அறிவு சுட்டிக் காட்டவும், “நான் இனிக் கடைக்குப் போய் வாங்க முடியுமா, நாளை வாங்கிக்

கொள்ளலாமா என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்” என்று சமாளித்து விட்டு, “நீங்கள் என்ன கேட்டீர்கள் என்று சொல்ல வில்லையே?” என்று உணர்ச்சியற்ற குரலில் வினவினாள்.

அவன் யோசனையோடு அவளையே பார்க்கவும், அவனது முன் பேச்சை நினைவுபடுத்திக் கொண்டு, “அப்படியாரும் இல்லை. ஆனால், அதற்காக யார் அழைத்தாலும் அவர்கள் காரில் ஏறிக் கொண்டு சுற்றுகிற பழக்கம் எனக்கு இல்லை. அதனால்... நீங்கள் அழைத்ததற்கு நன்றி மிஸ்டர் சசிகாந்தன். நான் வருகிறேன்” என்று துணிப் பெட்டியை வாங்கக் கை நீட்டினாள்.

விழிகள் பளிச்சிட அவளை நோக்கிவிட்டு, உதடுகளை அழுந்த மூடிக் கொண்டு பெட்டியை அவளிடம் நீட்டினான் சசிகாந்தன்.

பெட்டியை வாங்கியவள், சற்றுத் தயங்கி, “என்ன?” என்று விசாரித்தாள்.

“முதலிலேயே சொல்லி விடுகிறேன். அடிக்க வரக் கூடாது. ‘வருகிறேன்’ என்கிறீர்களே, ‘எங்கே’ என்று கேட்கத் தோன்றியது” என்றான் அவன் குறும்பு நகையுடன்.

ஆத்திரப்படாமல், “போகிறேன், என்பதற்குப் பதிலாகச் சொல்கிற சம்பிரதாய வார்த்தை. அதற்கெல்லாமா இப்படி அர்த்தம் கொள்வது” என்று கூறிவிட்டுக் கிளம்பினாள் வந்தனா.

அவன் இன்னமும் அங்கே நிற்கிறானா என்று பார்க்க வேண்டும் என்று ஆவலைப் பெருமூயற்சி செய்து அடக்கிய படி வேகமாக நடந்தாள் அவள்.

வீட்டிற்குப் போய்ப் பார்த்தால், அன்றும் சுந்தரம் அவள் கண்ணில் படவே இல்லை.

மணிகண்டனிடம் ஒரு பத்து ரூபாயைக் கொடுத்து விசாரித்தாள். இன்றும் அவள் வீடு வந்துசேர ஓர் அரை மணி நேரம் முன்னதாக அவர் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி விட்டாராம். "இராத்திரிக்கு என் பெரியம்மா வீட்டில் இருந்துவிட்டு நாளைக்கு நீ கிளம்பின பிறகு வந்தால் போதும்னு சொல்லி, அப்பாவை அம்மா வெளியிலே அனுப்பித்தாள்" என்றான் மாமாவின் திருமகன்.

ஒரு கோபப் பெருமூச்சு விட்டு, "இந்த முறை எத்தனை நாள் இப்படி ஓடி ஒளிந்தாலும் மாமாவை விடுவதில்லை" என்று மனதினுள் உறுதி கொண்டாள் வந்தனா.

ஆனால், இந்த உறுதியால் எத்தனை அனர்த்தங்கள் விளையப் போகின்றன என்பது அவளுக்கு அப்போது தெரியாது!

மறுநாள் 'சகாயம்' ஏஜன்சிக்கு - விளம்பர நிறுவனங்களுக்கு மாடல் பெண்களைச் சிபாரிசு செய்யும் நிறுவனத்துக்குச் சென்று ஏதாவது வாய்ப்பு இருக்கிறதா என்று விசாரித்த போது, அங்கே அவளுக்கு ஓர் ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. 'வாசனா' சென்ட் தயாரிப்பாளர்கள், விளம்பரப் படங்களுக்காக அவளைக் கேட்டதாக அங்கே கூறவும் திகைப்புற்று, 'இப்போதுதானே - நேற்றுத்தானே எடுத்து முடித்தார்கள்!' என்றாள் வியப்புடன்.

"தெரியாதம்மா, எம்.டி. ஓட்டலில் தங்கியிருக்கிறாராம். அறை எண் கொடுத்திருக்கிறார்கள். போய்ப் பார்" என்றார் நிறுவனத்து அலுவலர்.

எத்தனை முறை பார்த்தாலும், கையிலிருந்த காகிதத்தில், சசிகாந்தனின் பெயரும் அவனது அறை எண்ணும் அப்படியே தான் இருந்தன. ஆனால் வந்தனாவுக்குத்தான் பார்க்கப் பார்க்க, தடவைக்குத் தடவை மனம் சோர்ந்து கொண்டே போயிற்று.

இந்த மாதிரி அழைப்புகள் - ஓட்டலுக்கு வா, சினிமாவுக்கு வா, 'பிக்னிக்' வா என்ற அழைப்புகள் இந்த மூன்றாண்டு வாழ்க்கையில் அவளுக்குப் புதியவை அல்ல. பெருமளவு பழக்கப்பட்டவைதான்.

ஆனால், இதுவரை ஒருதரம் கூட அப்படி எந்த ஆணுடனும் அவள் வெளியே சென்றதே கிடையாது. மிகுந்த மரியாதையுடனேயே மறுத்துவிடுவாள். முதல் அழைப்பைக் காட்டிக் கேட்டபோது, சக மாடல் ஒருத்தி கற்றுக் கொடுத்த உத்தி, "யாரையும் நாம் எதிர்த்துக் கொள்ளவும் முடியாது, வந்தனா. அப்புறம் அடுத்த விளம்பரத்தில் நம் பெயரை விட்டு விடுவார்கள். அதனால் எல்லோரிடமும் சமூகமான உறவு ஒரு கட்டாயம். சிரிப்பும் வருத்தமும் சமயத்துக்கு ஏற்றபடி காட்டி நழுவி விட வேண்டும்" என்று சொல்லிக் கொடுத்தாள் அவள்.

வந்தனாவும், தோழி பயிற்றுவித்த பாடத்தை அணுப்பிசகாமல் கையாண்டு வந்தாள். முதலில் வந்த ஆத்திரம் எல்லாம் குறைந்து, இப்போது வெறும்னே தோளைக் குலுக்கி விட்டுப் போய்விட முடிந்தது.

ஆனால், இப்போது இந்த சசிகாந்தனின் அழைப்பு உள்ளூர மிகவும் வருத்தியது.

ஆக, இவனும் அப்படித்தானா?"

அல்லது ஒருவேளை, புதிய விளம்பரம் பற்றிப் பேசுவதற்காகவே அவளை அழைத்திருப்பானோ?

அப்படித்தான் இருக்கும் என்று எண்ணினாள். அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று மிகவும் விரும்பினாள்.

வைத்தி வேலை செய்த விளம்பர நிறுவனம்தானே 'வாசனா' சென்ட் கம்பெனியின் முதல் செட் விளம்பரம் கையாண்டது? வைத்தியநாதனுக்கு தொலைபேசி செய்து கேட்கலாமா என்று யோசித்தாள்.

ஆனால், அதிலும் ஒரு சிக்கல் இருந்தது. இந்த மாதிரி விளம்பரம் கொடுக்கும் தொழில் நிறுவனங்கள், விளம்பர நிறுவனங்களை மாற்றுவதும், அவர்களது, வெவ்வேறு தயாரிப்புகளை வெவ்வேறு விளம்பர நிறுவனங்களிடம் கொடுப்பதும் உண்டு.

சசிகாந்தன் அப்படி ஏதும் செய்திருந்தால், வைத்தியநாதனுக்கு தொலைபேசி செய்வது வீண், மனவருத்தத்துக்கு இடமாகும். அவன் அறிமுகப்படுத்திய மாடலை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு, அவனது சேவை தேவையில்லை என்று சொன்னால், அவனுக்கு அது, அவமானம் அல்லவா? அத்தோடு, அது பணத்தை உடனடியாகக் கையில் தரும் நிறுவனம்!

மிகவும் யோசித்து, சாட்சிக்காரன் காலில் விழுவதை விட சண்டைக்காரனிடம் கையேந்துவது மேல் என்று முடிவு செய்து, சசிகாந்தனிடமே தொலைபேசியில் வந்தனா பேசினாள். "விளம்பரத்துக்கு மாடல் தேவை என்று சொன்னீர்களாமே சார்.." என்று இழுத்தாள்.

"என் பெயர் 'சார்' இல்லை. சசிகாந்தன். நண்பர்கள் சுருக்கியும் கூப்பிடலாம். அத்தோடு, நான் தொலைபேசியில் பேசச் சொல்லவில்லையே, நேரில் அல்லவா வரச் சொன்னேன்" என்றான் அவன் பிசிரற்று.

இல்லை, தப்பு எண்ணம் உடையவனால் இப்படிப் பேச முடியாது. ஆனாலும் எச்சரிக்கையோடு இருப்பது எப்போதும் நல்லதுதானே.

அவள் யோசித்து முடிவுக்கு வரும்முன் அவன் குரல் மீண்டும் ஒலித்தது. "என்ன பதிலையே கானோம்? வர வேண்டிய தூரம் அதிகமா? ஆட்டோ, டாக்சி எதுவானாலும் நான் பணம் கொடுத்து விடுகிறேன், சரிதானா?"

'சரியில்லையே! ஆனால், இதை அவனிடம் சொல்வதற்கு மட்டும் ஏன் இந்தத் தயக்கம்?'

தன்னையே கடிந்து கொண்டு, "தயவு செய்து தவறாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம், சார். நான் யாருடனும் அவர்களது அறைக்குச் சென்று பேசுவது இல்லை... உங்களைக் குற்றம் கூறவில்லை. ஆனால், பெண்கள் எப்போதும் எச்சரிக்கையோடு இருந்தால் பல அசம்பாவிதங்களைத் தவிர்க்கலாம் என்பது என் அபிப்பிராயம். அதனால் நான் அங்கே வருவதற்கு இல்லை, சார்" என்றாள் தணிவான ஆனால் திடமான குரலில்.

"என்னைப் பார்த்தால், தனியறைக்கு வரவழைத்து மேலே பாய்கிற ரகமாகவா தெரிகிறது?" என்று கேட்ட குரலில் என்ன இருந்த போதும் கோபம் நிச்சயமாக இல்லை. கேலி... கிண்டல்... எதையோ பார்த்து நகைப்பது போல இருந்தது. ஒருவேளை அவளைப் பார்த்துதான் சிரிக்கிறானோ?

நிமிர்ந்து, 'எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு, என்று ஒரு பழமொழி கூட உண்டே. ஒருவரைப் பார்த்தவுடன் இப்படி என்று எடை போட எனக்குத் தெரியாது, சார். அதனால் எப்போதுமே கவனத்துடன் நடந்து கொள்வது என் வழக்கம்' என்றாள் அவள் தெளிவாக.

ரொம்பவும் கறாராகப் பேசுகிறோம் என்பது அவளுக்குப் புரியாமல் இல்லை. இவனது விளம்பரங்களில் பங்கேற்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தால் பணம் வேறு அதிகம் கிடைக்கும். ஆனாலும், மானப் பிரச்சினையில் நீக்கு போக்குக்கு இடம் ஏது? இந்த வாய்ப்பு தவறினால் இன்னொரு வாய்ப்பு கிடைக்கும். மானம் அப்படி இல்லையே.

ஆனால், நல்லவேளையாக சசிகாந்தன் கோபம் கொள்ளவில்லை. சொல்லப் போனால், கோபப்படுவது அவனுக்குப் பழக்கம் போலவே தெரியவில்லை. அவனை மட்டம் தட்டினாலும் புன்னகையுடனேயேதான் ஏற்றுக் கொள்கிறான்.

இப்போது அவன் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டும் போல அவளுக்கு மிகுந்த ஆவல் உண்டாயிற்று. ஆனால், தொலை பேசியில் முகம் பார்க்கிற அளவுக்கு இன்னமும் நாம் முன்னேறவில்லையே!

அவள் எதிர்பார்த்தது போலவே, சசிகாந்தனின் குரலில் மலர்ந்த புன்னகை தெரிந்தது. "ஒகே அம்மணி! இந்த சசிகாந்தனின் அறையாகிய பாம்புப் புற்றுக்குத் தாங்கள் வரவேண்டாம். வேறே எங்கே சந்திப்பது? சொன்னால் அடியேனே அவ்விடம் வந்து சேர்கிறேன்."

"நான்... நான் இப்போது தியாகராய நகரில் ஒரு பொதுத் தொலைபேசியிலிருந்து பேசுகிறேன்..."

"தி.நகரா? பக்கம்தான். எந்தத் தெரு?"

அவள் சொன்னதும், "சரி அங்கேயே நான் வந்து அழைத்துப் போகிறேன். காரில் ஏற மாட்டேன் என்றெல்லாம் சொல்ல வேண்டாம். அருகருகே இருக்கும் இருவரும் ஒரே இடத்துக்குச் செல்லும் போது தனித்தனி வாகனங்களில்தான்

செல்ல வேண்டும் என்றால் அது புத்திசாலித்தனமல்ல. அங்கிருந்து 'டிரைவ் இன்' போகலாமா? ஏதாவது லேசாகச் சாப்பிட்டபடி பேசலாம். அத்தோடு தனியறையாக இல்லாமல், நிறையப் பேர் இருக்கும் பொது இடம் என்பதால், காய்ந்த மாடாய் மேலே பாய்ந்து விடுவேனோ என்ற பயம் இல்லாமல் இருக்கலாம். பத்து நிமிடங்களில் வந்து விடுவேன், பை!" என்று அவளது பதிலுக்காகக் காத்திராமல் அவன் ரிசீவரை வைத்து விட்டான்.

இப்போது அவன் வெறுமனே கேலி செய்தானா? அல்லது குத்தலாகப் பேசினானா? வெளியே சிரித்தாலும், உள்ளூர அவனுக்குக் கோபம் வந்து விட்டதோ என்று வந்தனா கவலைப்பட்டாள்.

காரைக் கொண்டு வந்து, அவள் அருகே நிறுத்தி விட்டு, ஏறிக் கொள்ளச் சொல்லி, அவன் முறுவலித்த பிறகுதான் அவளுக்குச் சரியாக மூச்சு வந்தது.

'டிரைவ் இன்'னில் சுயசேவைப் பிரிவில் இருவருமாக ஆளுக்கு ஒரு தட்டு மெதுபக்கோடாவோடு சென்று அமர்ந்தனர்.

முதலில் சசிகாந்தன் அவனது தொழில் பற்றிதான் பேசினான். வாசனைத் திரவியங்கள் தயாரிப்பு அவர்களுக்கு வழிவழி வந்து விருத்தியடைந்து கொண்டே இருக்கும் தொழில். அவனுடைய தாத்தாவுடைய தந்தை, அத்தர், புனுகு, ஜவ்வாது, பன்னீர், சந்தனத் தைலம் என்று வியாபாரம் செய்தாராம். இது வளர்ந்து, இப்போது வெளிநாடுகளுக்குக் கூட வாசனைத் தைலங்கள் அனுப்புகிறார்களாம்.

ஆனால் வெறும் வாசனைத் திரவியங்கள் என்று மட்டும் இராமல் மற்ற துறைகளிலும் இறங்க இவனுக்கு விருப்பமாம். பெற்றோர் அவனது விருப்பத்துக்குக் குறுக்கே நிற்க மாட்டார்கள். தொழில் மட்டுமல்ல; எந்த விசயத்திலும் மகனின் முடிவை அவர்கள் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வார்களாம்.

“இப்போது உன்னைப் போல ஒரு பெண்ணைக் காட்டி இவளை மணந்து கொள்ளப் போகிறேன் என்றால் அப்போதும் தடையே சொல்ல மாட்டார்கள். என்னிடம் அவ்வளவு நம்பிக்கை. உடனே சீர்வரிசைகளோடு உன்னைப் பார்க்க ஓடிவந்து விடுவார்கள். அட்டே... உன்னை என்று விட்டே னல்லவா? மன்னிக்கணும்! உங்களைப் பார்க்க ஓடிவந்து விடுவார்கள்” என்று அவன் திருத்திக் கொள்ளவும், அவளாகவே, “பரவாயில்லை... நீ என்றே நீங்கள் விளிக்கலாம். சார், அன்று நீங்கள் சொன்னது போல, எப்படியும் நான் உங்களைவிடப் பல ஆண்டுகள் சின்னவளாகத்தான் இருப்பேன்” என்று அவளை ஏக வசனத்தில் அழைக்க அவனுக்கு அனுமதி வழங்கினாள்.

அப்படியானால் இன்னமும் இவனுக்குத் திருமணம் ஆக வில்லையா என்று எண்ணுகையில் உள்ளூர் ஓர் இதம் பரவுவதை சிறு வியப்புடன் உணர்ந்தாள். அவனுக்குத் திருமணம் ஆகியிருந்தாலோ, இல்லாவிட்டாலோ அவளுக்கு என்ன? மனைவி என்று ஒருத்தி இருந்திருந்தால், அவள் குறுகிய மனம் படைத்தவளாகவும் இருந்திருந்தால், கணவன் இப்படி ஒரு பெண்ணோடு தனியாக உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டு இருப்பதை - அது வேலை விவரம்தான் என்றாலும் தவறாக எண்ணக் கூடும் அல்லவா? அதனால்தான், அவன் கல்யாணம் ஆகாதவன் என்ற சேதி நிம்மதி தந்திருக்கிறது!

இதையே அவன் வேறு மாதிரி உரைத்தான்.

“நல்லவேளை! உனக்கு வேறு யாரும் இல்லை, வந்தனா. மற்றபடி இப்படி நாம் இருவரும் தனியாகப் பேசிக் கொண்டு இருப்பதைத் தப்பாக எண்ணிக் கொள்ளலாம் இல்லையா? வேறே, மற்றவர்களைப் பற்றியானால் அவர்கள் என்ன நினைத்தாலும் கவலைப்பட வேண்டியது இல்லை” என்றான் அவளையே நோக்கி.

“யாருமே என்னைத் தப்பாக நினைக்க மாட்டார்கள் சார். இங்கே இந்த மாதிரி வந்து இருந்து, தொழில், வேலை விவரங்கள் பேசுவது வழக்கம்தான். அதோ பாருங்கள்...” என்று ஒன்றிரண்டு மேசைகளைக் காட்டினாள்.

ஒன்றில் வரைபடம் ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு மூவர் விவாதித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். இன்னொன்றில் ‘கோக்’கை உறிஞ்சியபடி சிலர் காகிதங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஆனால் வேறு மாதிரி ஜோடிகளும் இருக்கிறார்களே!” என்று விழி அசைவாலேயே காட்டினான் சசிகாந்தன்.

இருந்தார்கள். ஒன்றில் ஒரே பாட்டிலில் இரண்டு ‘ஸ்ட்ரா’ போட்டு உறிஞ்சி விளையாடிக் கொண்டு இருந்தார்கள். இன்னொன்றில், வெளியே தெரியாமல் தொடையைத் தடவிப் பார்த்தார்கள்.

முகம் சிவந்தபோதும், “என்னை அறிந்தவர்கள் யாரும் என்னைப் பற்றித் தவறாக எண்ண மாட்டார்கள், சார். வேலை தொடர்பாகத் தவிர, நான் மற்ற ஆண்களோடு நின்று பேச மாட்டேன் என்று எனக்குத் தெரிந்த எல்லோருக்குமே தெரியும். அத்தோடு அந்த மாதிரி நெருங்கி நான் உட்காரவும்

இல்லை; முன்பு உட்கார்ந்ததும் இல்லை; இனி உட்காரப் போவதும் இல்லை" என்று திடமாகவே பதில் தந்தாள்.

அவன் ஒப்புவது போல முறுவலிக்கவும் "இன்னமும் நீங்கள் என் வேலையைப் பற்றி ஒரு விவரமும் தரவில்லையே, சார்" என்று பழைய குரலிலேயே வினவினாள்.

"நான்..." என்று எதையோ சொல்ல வாயெடுத்துவிட்டு, "இல்லை இப்போது அது வேண்டாம், முதலில் விளம்பர விசயம் பேசலாம். வந்தனா, நான் 'ஓடோனில்' மாதிரி ஒரு பொருள் தயாரித்து இருக்கிறேன். இது கெட்ட நாற்றத்தை அகற்றுவதோடு, அதன் வாடைக்குப் பூச்சிகளும் விலகி விடும். அதற்கு என்ன மாதிரி விளம்பரம் செய்யலாம்?" என்று கேட்டான் சசிகாந்தன்.

"சார்!" என்றாள் வந்தனா ஆச்சரியமாய். "இது நீங்கள் விளம்பர நிறுவனத்தில், வைத்தியநாதன் சார் மாதிரி ஆட்களிடம் கேட்க வேண்டும், சார், இதெல்லாம் எனக்கு எப்படித் தெரியும்?"

"வைத்தியநாதன்தானே? 'செண்ட்' விளம்பரத்துக்கு டவலைக் கட்டிக் கொண்டு நிற்கச் சொன்னாரே, நினைவில்லை? இதெல்லாம் வீட்டுப் பெண்களுக்குத்தான் அனுபவப்பூர்வமாகத் தெரியும். உடையணிந்த பிறகுதான் 'செண்ட்' போடுவார்கள் என்று சொன்னபோதே, அடுத்த விளம்பரத்துக்கு உன்னிடம் யோசனை கேட்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்து விட்டேன்" என்று சசிகாந்தன் கூறினான்.

உச்சிக் குளிர்ந்து, அவசரமாக யோசித்துச் சொல்லத் தொடங்கினாள். "ஒன்று செய்யலாம் சார். ஒருவர் - ஆனோ பெண்ணோ, குளியல் அறைக் கதவைத் திறக்கிறார், கெட்ட

வாடையில் முகத்தைச் சுளித்தபடி உள்ளே போனால் கர்ப்பான் பூச்சி அங்கும் இங்கும் ஓடுகின்றன. 'ஐயோ'வென்று துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு வெளியே வந்து விடுகிறார்..."

"பெண்ணாகத்தான் இருக்க வேண்டும். கர்ப்பான் பூச்சிக்கு அவர்கள்தான் பயப்படுவார்கள். ஆண்கள் செருப்பால் அடித்துக் கொண்டு விடுவார்களே..."

"எங்கள் வீட்டு வேலைக்காரிக்குச் செருப்பே வேண்டாம். வெறும் காலாலேயே மிதித்துக் கொண்டு விடுவாள்..." என்று அருவெறுப்புடன் தோளைக் குலுக்கினாள் வந்தனா. "ஆனால் நீங்கள் சொல்வது சரிதான். பெண்கள் பூச்சியைக் கண்டு பயப்படுவதுதான் இயல்பாகத் தோன்றும். அடுத்து, மீண்டும் அந்தப் பெண் குளியலறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு புன்னகையோடு உள்ளே போகிறாள். அங்கே உங்கள் தயாரிப்பு இருக்கிறது. பூச்சி இல்லை..."

'பிரமாதம்!' என்று மெச்சினான் சசிகாந்தன். "உன் வீட்டுக் குளியலறை எப்படி வந்தனா? என் தயாரிப்பு தேவைப்படும்மா? காக வேண்டாம்... இப்படி ஓர் அற்புதமான யோசனை தந்ததற்காக இனாம்! ஆனால், அவசியம் இருக்குமா?"

"நிச்சயம்!" என்றாள் அவள். "வேலைக்காரி என்ன மாதிரி அரைகுறையாக வேலை செய்தாலும் எங்கள் அத்தை கண்டு கொள்வதே கிடையாது. அதட்டினால், அவள் நின்று விடுவாளாம். 'அப்புறம் யார் செய்வது' என்பார்கள். அவர்கள் கண்டிப்பது இல்லை என்றால் மீனாவும் குளியல் அறைப் பக்கம் எட்டிப் பார்ப்பது இல்லையா..."

"ம்... அதை என்றால்... அப்பாவுடன் பிறந்தவரா?"

"இல்லை... மாமாவுடைய மனைவி..." என்று தொடங்கியதுதான்.

மெல்ல மெல்ல இருவரும் அன்று குடும்ப விவரம் பரிமாறினார்கள். மறுநாள் நண்பர்கள் பற்றிப் பேசினார்கள். அப்பறம் பிடித்தது பிடிக்காதது பற்றி இப்படி ஒரு வாரம் சென்றபின், தன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு சசிகாந்தன் வந்தனாவிடம் கேட்டான்.

5

சசிகாந்தனின் தோற்றம், பேச்சு, திட்டங்கள் என்று அவனைப் பற்றிய விசயங்களே மனதை நிறைத்துக் கொண்டு இருந்த போதும் வந்தனா, தன் மாமாவின் ஏமாற்று வேலையையும் மறந்து போய்விடவில்லை.

கிட்டத்தட்ட ஒரு வாரம். அவள் கண்ணில் படாமல் அலைந்து விட்டு இனி ஆறிய கஞ்சி பழம் கஞ்சியாய் வந்தனாவின் கோபமும் ஆறியிருக்கும். பழசைக் கிளற மாட்டாள் என்று தப்பாகக் கணக்கிட்டு வீடுவந்த சுந்தரம் அன்று வசமாக வந்தனாவிடம் மரட்டிக் கொண்டார்.

இனி, வீடு வரலாம் என்று அவர் முடிவு செய்த நாள் அடுத்த தெருப் பிள்ளையார் கோயிலின் விழா நாளாக இருந்து விட்டது. நெய்வழியும் சர்க்கரைப் பொங்கலும், கொண்டைக் கடலைச் சுண்டலும், தொன்னை தொன்னையாகக் கொடுப்பார்கள் என்பதால், அதை வாங்க, அம்மாவும் பிள்ளையும் சென்றிருந்தது தெரியாமல் வீடு வந்து சேர்ந்தார் சுந்தரம்.

அத்தை இடையே புகுந்து ஏதாவது சொல்வானோ என்ற கவலை இல்லாமல் மாமனை வாட்டு வாட்டென்று வாட்டி விட்டாள் மருமகள்.

பழைய கதையெல்லாம் கிளறினாள். 'ஓரோர் இடத்தில் தாய்மாமா என்றால் பெற்ற தந்தைக்கு நிகராக இருந்து பராமரிக்கிறார்கள். இந்த வீட்டிலோ எல்லாம் ஏறுக்குமாறு. அம்மாவின் நகைகள் நாற்பது பவுனுக்கு மேல். இன்று இருந்தால் என்ன விலை? வைரத்தோடு வேறு. தொ.கா. பிரிட்ஜ், ஸ்கூட்டர், தட்டுமூட்டு சாமான்களை விற்ப்பணம் எல்லாம் எங்கே போயிற்று? இதையெல்லாம் கேட்டு, வந்தனா கோர்ட்டுக்குப் போனால், சுந்தரம் மாமா குடும்பத்தோடு சிறைக் கம்பிகளைத் தான் எண்ண வேண்டியிருக்கும். சரி, போகிறது, நம் மாமாதானே என்று வந்தனா விட்டுக் கொடுத்ததே பெரிய காரியம். அது புரியாமல் இப்போது வேகாத வெய்யிலிலும், தோலைப் பொசுக்குகிற வெளிச்சத்திலும் நின்று அவள் சம்பாதிப்பதையும் எத்தித் திருடுகிறாரே? இனி ஒருதரம் - ஒரே தரம் இப்படி நடந்து கொண்டால், பேசாமல் வீட்டை விட்டு வெளியேறி பெண்கள் விடுதியில் போய்த் தங்கிக் கொண்டு, முன்பு விட்டுக் கொடுத்த அம்மா - அப்பா சொத்துக்கும் சேர்த்து வக்கீல் நோட்டீஸ் அனுப்பி விடுவேன், ஜாக்கிரதை!'

நன்றாக மிரட்டி விட்டு, அவர் பிரமித்து நிற்பதை ஒரு நழுட்டுச் சிரிப்புடன் பார்த்து ரசித்தபடி அவளது அறைக்குச் சென்று, அன்று சசிகாந்தன் சொன்னதை ஒரு 'விட்' பற்றி நினைத்து வாய்விட்டு நகைத்தாள் வந்தனா. ஏன்னமாகப் பேசுகிறான்? நாள் முழுவதும் அவன் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கலாம்!

அன்றைய அவனது பேச்சை இடையூறின்றி அசை போடுவதற்காகவே சீக்கிரமாகவே சாப்பிட்டு விட்டு 'தூக்கம் வருகிறது' என்று படுத்து விட்டாள்.

'செண்ட்' விளம்பரம் முடிந்த பிறகு வேறு வேலை எதுவும் செய்யவில்லையே என்று ஒருதரம் தோன்றியது. நாளை 'சகாயம்' நிறுவனத்துக்குச் சென்று பார்க்க வேண்டும் என்று எண்ணியவளுக்கு, அது முடியாது என்பது உடனே நினைவு வந்தது. அன்று காலை பதினோரு மணிக்கு சசிகாந்தனைச் சந்திப்பதாக ஏற்பாடு. அதனால், சகாயத்துக்கு அதற்கு மறு நாள் செல்ல வேண்டும் என்று மனதினுள் திட்டம் செய்தாள்.

அப்படியென்றால் நாளை மறுநாள் சசிகாந்தனைப் பார்க்க முடியாமல் போகக் கூடும் என்று எண்ணும்போதே கொஞ்சம் டல்லடித்தது.

ஆனால், சசிகாந்தனின் விளம்பர ஒப்பந்தம் கிடைத்தால் மற்றதைவிட பணம் நிறையவே கிடைக்கும்.

பலதும் யோசித்து விட்டு, மறுநாள் சசிகாந்தனைச் சந்தித்த பிறகு எதையும் திட்டமிட்டுக் கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்தாள்.

இப்படித் தன் விசயத்தில் முழுகிக் கிடந்த வந்தனாவுக்கு, வெளியே நடந்த முக்கூட்டு மகாநாடு பற்றி ஒன்றுமே தெரியாமல் போனது.

பை நிறையப் பொங்கலும் சுண்டலுமாகத் தொன்னைகளை அடுக்கிக் கொண்டு திரும்பி வந்த மனைவி, மகனிடம் வந்தனா தன்னிடம் கூறியவற்றைச் சற்று மிகைப்படுத்தியே சுந்தரம் விவரித்தார்.

சர்க்கரைப் பொங்கலை மணிகண்டன் ஒரு கை பார்க்க, 'அய்யோ' வென்று தன் கழுத்துச் சங்கிலியை இறுகப் பற்றினாள் சொர்ணா. ஏனெனில், அது வந்தனாவுடைய அன்னையின் நகையை அழித்துச் செய்தது ஆயிற்றே! அத்தோடு, பீரோவில் தூங்கும் மற்ற நகைகள்!

இதையெல்லாம் இழக்க சொர்ணாவால் எப்படி முடியும்? அத்தோடு மாதா மாதம் வரும் இரண்டாயிரம் ரூபாய்? இடையிடையே கணவன் தந்திரமாய் வாங்கிவிடும் பணம்!

இவைகளில் எதை இழக்கவும் அவளால் முடியாதே!

எனவே இந்த இழப்பு நேர்ந்து விடாமல் தடுப்பதற்கு என்ன செய்வது என்று கணவன் மனைவி இருவரும் தீவிரமாகத் திட்டம் தீட்டலாயினர். அதாவது ஒவ்வொரு யோசனையாகச் சொர்ணாவே சொல்லி, அதை உதவாது என்றும் கழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இடையிடையே, தவப்புதல்வன் மணிகண்டனின் மணியான இடைச்செருகல்கள் வேறு.

திடுமென, "மாடு மாதிரி, இந்த வந்தனா கழுத்திலே ஒரு கயிற்றைக் கட்டி, அவள் கட்டில் காலிலேயே கட்டி வைத்து விடும்மா, அப்புறம் எப்படி வீட்டை விட்டுப் பெண்கள் விடுதிக்குப் போவாள் என்று பார்க்கலாம்" என்றான் மணிகண்டன்.

பெற்றோர் இருவரும் திகைப்புடன் நோக்க, அவன் மேலே தொடர்ந்து அளந்தான். "காலையில் முதல் காரியமா, கடைக்குப் போய், நல்ல தாம்புக்கயிறு வாங்கி லாம்மா. அதை வைத்து நல்லா அவளாலே அவிழ்க்க முடியாதபடி முடிச்ச மேலே முடிச்ச போட்டு இறுகக் கட்டி வைச்சிடலாம்மா. அப்பு

றம் அவளாலே ஒன்றும் செய்ய முடியாது! கிக்கிக்கி..."
என்று ரசித்துச் சிரித்தான்.

"என் பிள்ளையின் புத்திசாலித்தனம் யாருக்கு வரும்?"
என்று மகனது கன்னங்களை வருடி நெட்டி முறித்தாள்
சொர்ணா.

"அப்படின்னா நாளைக்குக் கயிறு வாங்கியாறவாம்மா?
இவ்வளவு தடிக்கயிறு போதுமா? அதைவிடப் பெரிசு
வேணுமா?" என்று மகிழ்ச்சியோடு கையால் அளவு காட்டி,
மகன் அபிப்பிராயம் கேட்டான்.

"அவ்வளவு பெரிசெல்லாம் வேண்டாம், கண்ணு. ஒரு
நூல் கயிறே, நல்ல மஞ்சள் நிறத்தில் வாங்கினால் போதும்.
அப்புறம் இந்தச் சிறுக்கி, எங்கே போய், என்ன நோட்டீஸ்
விடுகிறாள் என்று பார்க்கலாம்" என்று நொடித்தாள் தாயார்.

"அய்யோ! நூல் கயிறு என்றால் அறுத்துப் போட்டு
விட்டு ஓடிவிடுவாம்மா. அன்றைக்குப் பக்கத்து வீட்டு மாடு
ஓடலை, அதுமாதிரிப் போயிடுவாம்மா" என்றான் புத்திர
ரத்தினம்.

"மாட்டாடா கண்ணு, அப்படி ஓடவிட்டு விடுவேனா
நான்" என்று மார்தட்டினாள் சொர்ணாம்பிகை.

"ஒரு வகையில் மணி சொல்வது சரிதான் சொர்ணா"
என்று ஒருவாறு வாயைத் திறந்தார் சுந்தரம். "நீ நினைக்கிற
மாதிரி கல்யாணத்துக்கு வந்தனா ஒத்துக் கொள்வாளா? நிச்ச
பமாக மறுத்து விடுவாளே!"

"ஐ! யாருக்கும்மா கல்யாணம்!"

"உனக்குத்தாண்டா, ராஜா! உனக்கும் வந்தனாவுக்கும்..
என்றாள் தாயார்.

"எனக்கா!" என்று வாயைப் பிளந்துவிட்டு.. "அப்ப
டின்னா வடை, பாயாசம் வைக்கணும், நிறையய முந்திரிப்ப
ருப்பு போட்டு எனக்கும் பத்து கப் பாயாசம் தரணும்.
நிறையய சரிகை போட்டு வேட்டி வாங்கணும்..." என்று
நிபந்தனைகளை அடுக்கலானான் பிள்ளை.

"செய்வோம்டா, செய்வோம்" என்று தாயார் உறுதிதர,
"சொர்ணா, ஒருதரமானும் நான் சொல்வதையும் கொஞ்சம்
காது கொடுத்துக் கேளேன். வந்தனா நிச்சயமாக மணியைக்
கட்டிக் கொள்ளச் சம்மதிக்கப் போவதில்லை, அதனால்..."
என்ற சுந்தரத்தின் பேச்சில் குறுக்கிட்டு, "சம்மதிக்க வைப்
போம்" என்றாள் சொர்ணா அழுத்தத்துடன்.

"எப்படி? அதட்டி மிரட்டி அவளைப் பணிய வைக்க
முடியாது. அவள் அந்தப் பருவம் தாண்டி விட்டாள்" என்றார்
கணவர். "அதனால் நாம் கொஞ்சம் ஒதுங்கி மட்டு மரியாதை
யடன் நடந்து கொள்வது மேல்"

சற்று நேரம் தீவிரமாக யோசித்துவிட்டு, "உங்கள்
தங்கை மகளின் 'வங்கி' கணக்கு என்றைக்காவது பார்த்திருக்
கிறீர்களா?"

"அவள்தான் அதையெல்லாம் கைப்பையிலேயே வைத்
துக் கொண்டு திரிகிறாளே, குளிக்கப் போகும்போது கூட
மாற்றுத் துணியோடு அதையும் எடுத்துட்டுப் போகிறாள் என்
றாயே, ஒருநாள் கள்ளச்சாவி போட்டு அவள் அறையைத்
திறந்து தேடிப் பார்த்தபோது கூட ஒரு தகவலும் தெரியவில்
லையே!"

"தெரியவில்லை என்று சும்மா தூங்கி விடுகிறதா?
அவள் கணக்கு வைத்திருக்கிற வங்கியிலே ஓர் ஆளைப்

பிடித்துத் தெரிந்துகிட்டேன். கேட்டதும் மயக்கம் போட்டு விழுந்து விடாதீர்கள், உங்கள் மருமகள் கணக்கிலே இப்போது ஒன்றரை இலட்ச ரூபாய் இருக்கிறது!"

"ஆங்!" என்று வாயைப் பிளந்தார் சுந்தரம்.

"அவ்வளவு ரூபாயம்மா? அதுக்கு எவ்வளவு ஐஸ்கிரீம் வாங்கலாம்!" எச்சில் வடித்தான் பிள்ளை.

"ஆமாம். ஒன்றரை இலட்ச ரூபாய். நமக்கு மாதம் இரண்டாயிரம் தருகிறாள். பளிச்சென்று துணிமணிகள் வாங்கிக் கொள்கிறாள். மெல்லிசாக நாலைந்து நகைகள் கூட வாங்கியிருக்கிறாள். எல்லாம் கணக்குப் போட்டுப் பாருங்கள். குறைந்தாலும் மாதம் பத்தாயிரம் ரூபாய் சம்பாதிக்கிறாள். இன்னும் கொஞ்சம் அப்படி இப்படிக்காட்டினாள் என்றாள் இதைவிடவும் துட்டு நிறைய வரும். இதெல்லாம் நம் கைக்கு வர ஏற்பாடு பண்ண வேண்டாமா? இப்படி விட்டால், இன்னும் கொஞ்ச நாளில் காதல் என்று எவனையாவது பிடித்து, பதிவுத் திருமணம் பண்ணிக் கொண்டு வந்து நிற்பாள், பணம் காசு எல்லாம் அம்போ என்று எவனிடமோ போய்ச் சேர்ந்துவிடும். அப்படி நம் சொத்தை ஊரான் கொண்டுபோக விடுவதற்கு நாம் என்ன கையால் ஆகாதவர்களா?"

"இல்லை... ஆனால் அது அவள் சம்பாத்தியம். நம் சொத்து இல்லையே சொர்ணா.." என்று இழுத்தார் சுந்தரம்.

"நான் சமைத்துப் போடுவதைத்தானே கொட்டிக் கொள்கிறாள். பின்னே அவள் சம்பாதிப்பது எனக்குத்தானே வர வேண்டும்" என்று குதர்க்கம் பேசினாள் மனைவி.

தங்கையின் பாசமும், கொஞ்சம் நினைவு வந்ததோ என்னவோ? "அந்தச் சாப்பாட்டுக்காகத்தான் மாதம் இரண்டாயிரம்

ரம் ரூபாய் தந்து விடுகிறாளே, அதற்கு மேல்.." என்று தொடங்கி விட்டு மனைவியின் முறைப்பு தாளாமல் பாதியிலேயே பேச்சை நிறுத்தினார் சுந்தரம்.

"இதுவேறு தலைவிதி எனக்கு. என் கணவனே எனக்கு எதிரி. வீட்டுக்குள்ளேயே விரோதி. சொல்லுங்கள், நீங்கள் இன்றையத் தேதிக்கு என்ன சம்பாதிக்கிறீர்கள்? மிஞ்சி மிஞ்சி மாதம் நாலாயிரம் ரூபாய். இதற்குள் இந்த வீட்டுச் செலவை அடக்க நான் என்ன பாடுபடுகிறேன் தெரியுமா? அவளோட பத்தாயிரமும் சேர்ந்தால் நாம் எவ்வளவு நன்றாக வாழலாம்? கார் வாங்கலாம்..."

"அம்மம்மா கார் வேண்டாம்மா... பஸ் வாங்குவோம். எவனாவது இடித்தாலும் உடையாது."

"பஸ் மாதிரிப் பெரிய கார் வாங்குவோமடா... ஆனால், அதற்கு உங்கள் அப்பன் புத்தியும் சரியாக இருக்க வேண்டுமே! அதற்குத்தான் எனக்குக் கொடுப்பினை இல்லையே!" என்று சொர்ணா புலம்பத் தொடங்கவும் சுந்தரம் சரணாகதி அடைந்தார்.

"என்ன சொர்ணா இப்படிப் பேசுகிறாய். எனக்கு உன்னை விட உலகத்தில் யார் உயர்வு? நீ என்ன சொன்னாலும் கேட்கிறேன், சொல்லு" என்றவர், தோப்புக்கரணம் போடாத குறை.

திருப்தியுற்றவளாக சொர்ணாம்பிகை தன் திட்டத்தை விவரித்தாள்.

சர்க்கரைப் பொங்கல் சாப்பிட்ட கையைச் சட்டையில் துடைத்துக் கொண்டிருந்த மகனைக் காணவும், தங்கை மகனை நினைத்து சுந்தரம் கொஞ்சம் பரிதாபப்பட்டார்.

ஆனால், சொந்தக் கார், சவாரியை நினைத்ததும் சற்றே துளிர்ந்த அந்த ஈரம், சுவடில்லாமல் உலர்ந்துவிட, மனைவியின் பேச்சுக்குத் தலையாட்டினார்.

வெளியே நடந்த சதி பற்றிக் கொஞ்சமும் அறியாமல், மறுநாளைப் பற்றிய இனிய கனவுகள் நிறைந்த துயிலில் வந்தனா ஆழ்ந்திருந்தாள்.

மறுநாள் சசிகாந்தன் வந்தனாவைச் சந்தித்தபோது, விளம்பரம் பற்றிய பேச்சை ஒரு பாவனைக்காகக் கூட எடுத்தானில்லை. கார் சென்று கொண்டே இருக்க சாலையை நோக்கியிருந்த அவன் முகத்தில் தீவிரத்தைக் காணவும், “என்ன விசயம் சசி..? ஏதாவது பிரச்சனையா?” என்று அவள்தான் பேச்சைத் தொடங்கினாள்.

இத்தனை நாட்களில் அவளது ‘சார்’ என்ற அழைப்பை அவன் வற்புறுத்தி நிறுத்தியிருந்தான். ஆனால், இன்றைய முகத்தோற்றம் அவளது ‘சசி’யைத் தடுமாற வைத்தது.

லேசாகத் தலையசைத்துவிட்டுப் பாதையிலேயே கவனமாக இருந்தான் அவன். அல்லது அப்படி இருப்பது போலப் பாவனை செய்தான்.

கார், விமான நிலையத்தைத் தாண்டிச் செல்லவும், “நாம் இப்போது எங்கே போகிறோம்?” என்று வினவினாள் வந்தனா.

“வண்டலூர் மிருகக் காட்சி சாலைக்கு”

“ஏன்? அங்கே ஏதேனும் விளம்பரத்திற்காக ‘லொகேசன்’ பார்க்கப் போகிறீர்களா?” என்று பரபரப்புடன் வந்தனா விசாரித்தாள்.

ஓர் ஓரக்கண் பார்வையின் பின், “போனால் தெரிந்து விடுகிறது” என்று அவன் ஒரு மாதிரிக் குரலில் கூறவும் அதற்கு மேல் அவள் வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

அவ்வப்போது பெய்த மழையினாலோ என்னவோ, இலைகள் அடர்ந்த மரங்களுடன், வண்டலூர் குளிர்ச்சியாய் இருந்தது.

காரை நிறுத்திவிட்டு, உள்ளே சென்று ஒரு மரத்தடியில் டவலை விரித்து அவளை உட்காரச் சொல்லிவிட்டு சசி காந்தன் தானும் அமர்ந்தான்.

அவள், வியப்பும், கேள்வியுமாய் நோக்கவும், “உன்னுடன் சற்றுத் தனியே பேச வேண்டியிருக்கிறது. என் அறைக்கு அழைத்தால் வரமாட்டாய். ஓட்டல், பூங்கா என்று எங்கே சென்றாலும் பலர் பார்வையில் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும். ஓட்டலில் பரிமாறுகிறவன், பூங்காவில் முறுக்கு சுண்டல்காரன் என்று குறுக்கிட்டுக் கொண்டே இருப்பார்கள். இங்கே அந்த மாதிரித் தொல்லை எதுவும் இன்றிப் பேச முடியும் பார்” என்று அவன் விளக்கியபோது அவள் பெரிதாக எதையும் எதிர் பார்த்துவிடவில்லை.

என்ன, மிஞ்சி மிஞ்சி இவனும் கூடக் கொஞ்சம் தொடையைக் காட்டு, சட்டையில் துணிக்குப் பதிலாக முதுகுப்புறம் இரண்டு கயிறு மட்டும் கட்டிக் கொண்டு காட்டு என்று சொல்லப் போகிறான் போலிருக்கிறதே என்று உள்ளூர்ச் சோர்வுடன் அவன் பேச்சை அரைகுறையாகத்தான் கவனித்தான்.

ஆனால், “எடுத்த எடுப்பில் உடனே நீ எந்தவித முடிவும் சொல்லி விட வேண்டாம், வந்தனா. ஏனெனில் உன் மனதில் இதுபற்றிய எண்ணமே இல்லை என்று நான் அறிவேன்...

6

"ஏதோ, அப்பாவுக்குப் பேரக் குழந்தை வேண்டும்!"

“ஒரு பேச்சுக்குச் சொல்கிறேன். அப்படி ஆகிவிட்டால் நீ வருத்தப்படுவாயா, மாட்டாயா?”

“படுவேன் ரொம்பவும்” என்றாள் வந்தனா உள்ளத்தை மறையாமல்.

“இது அன்பு இல்லாமல் மற்றென்னவாம்? என்னைப் பொறுத்தவரை, உன் நெற்றியில் முத்து முத்தாக வியர்க்கிறதே, கையோடு ஓர் ‘ஏசி’யைக் கொண்டுவர முடியவில்லையே என்று மிகவும் வருத்தமாக இருக்கிறது. இது பிரியம் அல்லவா?”

“ஆனால் காதல்?”

“காதல் என்றால் என்ன வந்தனா? சற்று அதிதீவிரமான அன்பு. ஆண் பெண்ணிடையே ஏற்படுவது அவ்வளவு தானே. ஒருவருக்கு ஒருவர் பிரியம் காட்டி மனம் ஒத்து வாழும்போது அந்த ‘அதிதீவிர அன்பு’ ஏற்படாமல் எங்கே போய்விடும்?”

இதைக் கூட இவ்வளவு இலகுவாக எடுத்துக் கொண்டால் எப்படி... என்றிருந்தது வந்தனாவுக்கு. கூடவே, அவளது பேச்சை அவளால் ஒத்துக் கொள்ளவும் முடியவில்லை. அவளுடைய பெற்றோர் ஒருவர் மீது ஒருவர் மிகுந்த அன்பு கொண்டிருந்ததை அவள் அறிவாள். ஆனால் அந்த நேசம் திருமணத்துக்கு முன்பே இருந்ததா, பின்னர் ஏற்பட்டதா என்பது அவளுக்குத் தெரியாது. ஆனால், எப்படியும் அதைச் சற்று அதிதீவிர அன்பு மட்டும் என்று முத்திரை குத்திவிட முடியாது என்பது அவளுக்கு நிச்சயம். அது அவர்களது உயிரிலேயே கலந்துவிட்ட உறவு. விபத்து சமயம் கூட ஒரு வரை விட்டு ஒருவர் வாழ்ந்திருக்க மாட்டார்கள். எனவே

இருவருமாகப் போனதே பரவாயில்லை என்றுதான் எல்லோருமே சொன்னார்களே தவிர, இந்த மகளுக்காகவேனும் அவர்களில் ஒருவராவது உயிரோடு இருந்திருக்கலாமே என்று யாருமே கூறவில்லை.

தாய் தந்தையின் நினைவில் அமிழ்ந்தவள், “என்னவோ காதல் இல்லாத கல்யாணம், எனக்குக் கொஞ்சமும் சரியாகப் படவில்லை சசிகாந்தன்” என்றாள் யோசனையாக.

“என்ன?” என்று வியந்தான் அவன். “நம் நாட்டில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்று ஒன்பது திருமணங்கள் முன்பின் சரிவர அறிந்திராதவர்களுக்கிடையேதான் நடக்கிறது. அவை எல்லாமே சரியில்லாத திருமணங்களா? அல்லது அவை எல்லாமே தோல்வியைத் தழுவி விடுகின்றனவா? சொல்லப் போனால், காதல் திருமணங்கள் தான் அதிக அளவில் உடைந்து போவதாகப் புள்ளி விவரம் கூறுகிறது தெரியுமா?”

“இல்லை என்று சொல்வதற்கில்லை. சகமாடல்களிலேயே இரு உதாரணங்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் குற்றம் சொன்னது இந்த மாடல் தொழிலை. சந்தேகப்படுவது எளிதாக இருக்கிறதாம். ஆனால், உண்மைக் காதலில் சந்தேகத்துக்கு இடம் எது? அப்படியானால் அது காதல் திருமணமே அல்லவா? ஒருவேளை இவன் சொல்லுவதே மெய்யாகிக் காதல் என்பதே சற்று அதிகப்படி அன்பு மட்டும்தானோ?”

ஆனால், அதை அவள் மனம் ஒப்ப மறுத்தது. “நிறையப் படித்து பெரிய வேலை பார்க்க வேண்டும் என்பது என் குறிக் கோள்.”

“எதற்குப் பெரிய வேலை?”

“நிறையச் சம்பாதிக்கத்தான்.”

“என் மனைவிக்கு மாதா மாதம் நான் தருகிற செலவுத் தொகையும் நிறையத்தான் இருக்கும். அதை நீ வெளியே போய் சிரமப்பட்டு சம்பாதிப்பானேன்? முக்கியமாக வைத்தி, பத்ரி போன்றவர்களிடம் இதம் பேசும் தேவையே இராது.”

எதற்கும் ஒரு பதிலைச் சொல்லி வாய் மூட வைத்து விடுகிறானே என்றிருந்தது வந்தனாவுக்கு. யோசித்து, “உங்கள் பெற்றோருக்கு என்னைப் பிடிக்க... அவர்கள் என்னை ஏற்க வேண்டுமில்லையா?” என்றாள்.

“உன் மனைவி என்று ஒரு குரங்கைக் கூட்டி வந்து நிறுத்தினாலும் நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்வோம் என்று ஏற்க னவே கூறியிருக்கிறார்கள்” என்றான் அவன் புன்னகை யோடு.

குரங்கா? சட்டெனக் கண்கள் பளிச்சிட “அப்படியா னால் சரியான இடத்துக்குத்தான் மனைவி தேடி வந்திருக்கிறீர்கள். குரங்குகள் இருப்பது அந்தப் பக்கமாம்” என்று சாது போல விழிகளை விரித்து விவரம் உரைத்தாள் அவள்.

அவளது கேலியை ஏற்கும் விதமாய்த் தலையசைத்து, “அனாவசியமாய் அலைந்து அவதிப்படுவானேன்? அது தான் அற்புதமாய் ஒன்று அருகிலேயே இருக்கிறதே!” என்று முறுவலோடு திரும்பினான் சசிகாந்தன்.

தன்னையே குரங்கு என்கிறானே என்று ஒருகணம் திகைத்தபோது, உள்ளூர அவன் பதிலை ரசித்து “எது? உங்க ளுக்குக் கனபொருத்தம் என்று மணக்கக் கேட்டீர்களே, அதுவா?” என்று அவளும் பதில் கொடுத்துவிட, அவன் ‘அம்பேல்’ என்று இருகரங்களையும் உயர்த்த, சற்றுநேரம் இருவருமே கலகலவென்று சிரித்தார்கள்.

அவளது கம்பீரமான ஆண் குரலோடு அவளது குரல் இணைந்து இனிமையுடன் ஒலிப்பதை உவகையும் வியப்பு மாய் ரசித்தாள் வந்தனா.

எல்லாம் நன்றாகத்தான் இருக்கிறது, ஆனாலும்...

அவளது மனநிலையை உணர்ந்தாற்போல, சசிகாந்த னும் அவளை முடிவுக்காக வற்புறுத்தவில்லை. “எனக்கு நீ இந்த வினாடியே பதில் தந்தாக வேண்டும் என்று இல்லை, வந்தனா. தேவையான அவகாசம் எடுத்துக் கொள். நன்றாக யோசித்து முடிவு செய். அடுத்த வாரம், நான் திரும்பி வந்ததும் சொன்னால் போதும்.”

திடுக்கிட்டு, “திரும்பி வந்ததும் என்றால்... இங்கே இருக்க மாட்டீர்களா?” என்று அவசரமாகக் கேட்டாள் வந்தனா.

“தொழிற்சாலை, தோட்டம் எல்லாம் பெங்களூரில் இருக்கின்றன. அவைகளையும், பார்த்தாக வேண்டும் அல்லவா?”

“ஓ!” வாடிய முகத்தை வேறுபுறம் திருப்பி, “எப்போது கிளம்புகிறீர்கள்?” என்று விசாரித்தாள்.

“நானைக்கு, காலையில் சுமார் ஒரு மணிக்குக் கிளம்ப வேன்... எனக்கென்னவோ, நாம் இருவரும் மணந்து கொண்டால் நன்றாக இருக்கும் என்றுதான் தோன்றுகிறது. ஆனால், இனி வேறு பேசுவோம். கொஞ்ச நேரம் இங்கே சுற்றிப் பார்ப்போம்.

மாலையில் அவனை விட்டுப் பிரிந்து வீடு திரும்பும் போது வந்தனாவுக்கு மிகவும் சோர்வாக இருந்தது. இனி சசிகாந்தனை ஒரு வாரம் பார்க்க முடியாது. அதன் பிறகும்...

வந்ததுமே அறைக்குள் சென்று முடங்கி விட்டவளை வருந்தி வருந்தி இரவு உணவருந்த அழைத்தாள் சொர்ணாம் பிகை.

'பசியில்லை' என்று வந்தனா முடித்தபோது வழக்கமாக எக்கேடும் கெட்டுத் தொலை என்று போகிற அதை அதிசயமாக மீண்டும் மீண்டும் கூப்பிடவே இவளிடம் மறுத்துப் பேசித் தொண்டை காய்வதைவிடச் சாப்பிட்டேன் என்று பேர் பண்ணிவிடுவது மேல் என்று முடிவு செய்து வந்தனா எழுந்து சென்றாள்.

மீண்டும் அறைக்குள் சென்று கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு படுத்தவளுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. மனம் சசிகாந்தனிடமே நின்றது. அவன் மணக்கக் கேட்டது, காரணம் காட்டியது சிரித்தது... அவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வது?

சம்மதித்து விடுவது எளிதுதான். ஆனால் வாழ்க்கை முழுவதற்குமான ஏற்பாடு. அதை அலட்சியமாகவோ அவசரமாகவோ முடிவு செய்ய அவளுக்கு மனம் வரவில்லை. நன்றாக யோசித்துப் பார்த்தால், இந்த சசிகாந்தன் பற்றி அவளுக்கு என்ன தெரியும். பிறப்பு, வளர்ப்பு, பின்னணி.

எண்ணிப் பார்க்கப் பார்க்க மனம் மிகவும் கலங்கியது. ஆனால், அவனை இனி அடியோடு பார்க்க முடியாது போகுமோ என்று எண்ணுகையில் அது இன்னமும் வேதனையாக இருந்தது.

இருக்கட்டும். இதையெல்லாம் இன்றே - அவனது பிரிவு மனதைப் பாதித்திருக்கும் அந்தச் சமயத்தில் யோசிக்கக் கூடாது. இன்னமும் தான் ஒரு வாரம் இருக்கிறதே. மெல்லப் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று திரும்பிப் படுத்தபோது அவளுக்கு அது கேட்டது.

மெல்லிய சத்தம். என்னவோ தரையில் உரசுவது போல, வெகு அருகில் கேட்டது.

திரும்பிப் படுத்தபோது அந்த 'ஸ்பிரிங்' கட்டில் கிளப்பிய ஒலியாயிருக்கும் என்று நினைத்தவள் உடனே அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டாள். இது அந்த மாதிரி சத்தம் அல்ல.

பல்லி? கரப்பு? ஊகம்... ஒன்று, அவை இந்த அளவு சத்தம் எழுப்பாது. அடுத்தது அவளது அறைக்குள் அந்த மாதிரிப் பூச்சிகள் கிடையாது.

வெகுவாக அசைவற்று மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு கவனித்தபோதுதான் இன்னும் ஒருவர் மூச்சு விடும் ஓசையை அவளால் இனம் காண முடிந்தது.

சற்றுநேரம் அவள் திகிலில் உறைந்து போனாள்.

யார்? திருடனா? வீட்டிலும் வெளியிலும் ஓசை அடங்கக் காத்திருக்கிறானா?

ஆழ்ந்த மூச்சுகள் எடுத்து, தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டு அவசரமாக யோசித்தாள். எப்படியும் இந்தத் திருடன், இந்த ஒன்பது மணிக்கே திருட முயற்சிக்க மாட்டான். குறைந்தது பத்துப் பதினோரு மணிவரையாவது எல்லோரும் தூங்கும் வரையேனும் இப்படியே ஒளிந்துதான் இருப்பான்.

தொண்டை வறண்டாற்போல இருமி தண்ணீர் குடிக்கச் செல்வது போல் எழுந்து மெல்லக் கதவை அடைந்து, உள் தாழ்ப்பாளை விலக்கியபடியே கதவோரம் இருந்த 'ஸ்விட்சை'ப் போட்டவளுக்கு இரு அதிசயங்கள். ஒன்று, கதவைத் திறக்க முடியவில்லை. இரண்டாவது கட்டிலின் அடியில் படுத்துக் கிடந்தது மாமன் மகன் மணிகண்டன்.

“என்ன மணி... இங்கே வந்து படுத்துக் கிடக்கிறாய்?” என்று வியப்புடன் வினவியவளை, ‘உஷ்...’ என்று உதட்டின் மேல் விரல் வைத்து மணிகண்டன் எச்சரித்தான்.

‘மெள்ளப் பேசு, வந்தனா, இல்லைன்னா அம்மா கோபிப்பாள். பத்தரை மணிக்கு முன்னால் நான் இங்கே இருக்கிறது உனக்குத் தெரியக் கூடாதுன்னு என்கிட்டே கண்டித்துச் சொல்லியிருக்கிறாள்’ என்று இரகசியக் குரலில் காரணம் கூறினான்.

“ஏன்?” என்றாள் வந்தனா புரிந்து கொள்ளமாட்டாமல்.

“கிட்டே வந்து மெள்ளக் கேளு. சொல்லுகிறேன்” என்று சிரமப்பட்டு, கட்டிலின் கீழிருந்து வெளியே வந்தான் அவன்.

அருகில் வந்து, கட்டிலின் ஒருபுறம் அமர்ந்து, “என்ன விசயம், சொல்லு” என்று வந்தனா கேட்டாள்.

“நான் சொன்னேன்னு அம்மாகிட்டே சொல்லிடாதே. நீ பெண்கள் விடுதிக்குப் போகாமல் மாடு மாதிரி உன்னைக் கட்டிப் போடத்தான். ஆனால், உனக்குச் சின்னக் கயிறு போது மாமே? அப்படியா?”

தான், வீட்டை விட்டு வெளியேறாமல் தடுப்பதற்கு ஏதோ திட்டம் என்று உணர்ந்தாலும், அது என்னவென்று புரியாததால் மேலும் மாமன் மகன் வாயைக் கிண்டினாள் வந்தனா. “அப்புறம் அதை என்ன சொன்னார்கள்?”

“அது... அது...” என்று யோசித்து விட்டு, “வந்தனா, நீ போட்ட முட்டையை எல்லாம் எங்கே ஒளித்து வைத்திருக்கிறாய்?” என்று கேட்டு அவளைத் திகைக்க வைத்தான் மணி கண்டன்.

“மு.. முட்டையா?”

“ஆமாம். நீ தங்க முட்டை போடுகிற வாத்து. உன்னை வெளியே விட்டால் முட்டையெல்லாம் வேறே யாருக்காவது போய்விடும்னு அம்மா சொன்னாள். அதுக்காகத்தான். இப்படி ஒளிந்து இருந்துட்டு, பத்தரை மணிக்கு அப்புறமாய், அம்மா அந்தப் பக்கம் இருந்து கதவைத் திறந்த பிறகு வெளியே வந்தால், மாடு மாதிரி உன்னைக் கட்டிப் போட்டு விடலாம் என்று சொன்னாள். இதுக்காக எனக்கு நூறு ரூபாய் கொடுப்பாளாம். நூறு ரூபாய்க்கு எவ்வளவு ஐஸ்கிரீம் சாக் லேட்டுக் கிடைக்கும்! அடேயப்பா” என்று நெட்டு விட்டான் அந்த வெகுளி.

சட்டென வந்தனாவுக்கு எல்லாம் புரிந்து போயிற்று. ஆனால், பிரமித்துப் போனாள். மிஞ்சி மிஞ்சி மாதம் ஒரு பத்தாயிரம் ரூபாய்க்காக இவ்வளவு இறங்கி விடுவார்களா? சசி சொன்னது சரிதான் போலும். இதற்கே இந்த சதி என்றால் சசிகாந்தனின் செல்வத்தைக் கவர எந்த அளவு சென்றார்களோ?

ஆனால், இப்போது அதுபற்றி நினைப்பதில் நேரத்தை வீணாக்குவது மடத்தனம். இந்த அதை மாமாவின் சதியை முதலில் உடைக்க வேண்டும். மகனை உள்ளே மறைத்து வைத்து, வெளிப்புறம் தாளிட்டு வைத்திருக்கும் அதை மாமா, கதவைத் திறக்கப் போவது இரவு முற்றியபிறகுதான் சொன்னானே, குறைந்தபட்சம் பத்தரை என்று. கூடவே நாலைந்து பார்வையாளர்களை வைத்துக் கொண்டு திறந்து மகனும், நாத்தனார் மகளும் கள்ளக்காதல் செய்ததாக கத்திக் கூச்சலிட்டு ஆர்ப்பாட்டம் செய்யப் போகிறாள். கடைசியாக பெயர்கெட்டு விட்ட பெண்ணைப் போனால் போகிறது என்று

மகா பெருந்தன்மை உள்ளவள்போல் மகனுக்கே மணமுடிக்க ஏற்பாடு செய்வாள். அதை மறுப்பது கூட வந்தனாவுக்குக் கேவலம் ஆகிவிடும். மறுத்தாலும் மேலே, நிமிர்ந்து நடக்க முடியாமல் போய்விடும்.

தவறாக எண்ண இடம் கொடுக்காதவள் என்றானே, அந்தச் சிறப்பு அழிந்துவிடும்.

மீண்டும் அவசரமாக யோசித்து, "மணி, நான் உனக்கு நிறையப் பணம் - இருநூறு ரூபாய் தருகிறேன். நான் சொல்வது போலச் செய்கிறாயா?" என்று வினவினாள்.

"இரண்டு நூறா? ஒ..! ஆனால் அம்மா மாசா மாசம் ஐஸ்கிரீம் வாங்க நூறு ரூபாய் தரதாய்ச் சொன்னாளே? நீயும் தருவாயா?"

"நிச்சயமாய், மாதம் இருநூறு ரூபாய், சரிதானா? பார். இப்போது நீ இங்கே இருப்பது தெரியாத மாதிரி நான் வெளியே போவேன். அப்போது நீயும் ஒசைப்படாமல் வெளியே போய்விட வேண்டும். திரும்பவும் உள்ளே வரக் கூடாது.."

"எப்படிப் போவியாம்? கதவுதான் வெளியே பூட்டியிருக்கே?"

"அதற்கு முயற்சி செய்கிறேன். அப்படி நான் வெளியே போக முடியவில்லையானால், அப்புறம் அதை கதவைத் திறக்கிறபோது 'வந்தனா' தூங்கினதும் நகையைத் திருடி வா என்று விட்டு நீயே எழுப்பி விட்டாயே? என்று அத்மையிடம் நீ கேட்க வேண்டும். செய்வாயா? நினைவு இருக்குமா? பார், இதற்காக முதலிலேயே நூறு ரூபாய் தருகிறேன், நாளைக்கு நூறு சரிதானா?"

"ஓ!" என்று அவன் மகிழ்ச்சியோடு தலையாட்டினான்.

கைப்பையைத் திறந்து பணம் எடுக்க முனைந்தபோது உள்ளே இருந்த பதட்டத்தில் கை நழுவிப் பை கீழே விழுந்தது. குனிந்து எடுத்து பையைத் திறந்து, நூறு ரூபாய் நோட்டை எடுத்து மாமன் மகனிடம் நீட்டினான்.

பணத்தை வாங்காமல் அவன் நிற்கவும் ஆச்சரியத்துடன் அவன் முகத்தைப் பார்த்தவள், அவளது வெறித்த பார்வை சென்ற இடம் பார்த்ததும் திடுக்குற்றாள். அவசரமாக ஒரு துப்பட்டாவை எடுத்துத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு "இந்தா மணி பணம்" என்றாள். அவ்வளவு நேரம் பேசி வந்த இரகசியக் குரலிலேயே சற்று அழுத்தம் கொடுத்து,

கனவிலிருந்து விழித்தவன் போலக் கையை நீட்டிப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டான் மணிகண்டன். "நீ பயங்கர அழகு, வந்தனா, நீ என்னையே கட்டிக்கிறியா?" என்று ஆவலாய்க் கேட்டான்.

உள்ளூரத் தோன்றிய அறுவெறுப்பை வெளிக்காட்டாமல் மறைத்து, "அது அப்புறமாய் யோசிப்போம். இப்போது நான் சொன்னது நினைவிருக்கிறதா?" என்று அவனுக்கு மீண்டும் ஞாபகப்படுத்தி விட்டுப் பெரிதாக இருமியபடியே கதவருகே சென்று கதவைத் தட்டி சொர்ணாவை அழைத்தாள். "அத்தை, எப்படியோ வெளியே தாழ்ப்பாள் விழுந்து விட்டது. கொஞ்சம் திறந்து விடுங்கள், ஒரே இருமல், தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும்" என்று மேலும் இருமிக் காட்டினாள்.

அவளது திட்டம் அரங்கேறுவதற்கான நேரம் இன்னமும் ஆகவில்லை என்பதோடு மகன் நன்றாக மறைந்து கொண்டு இருப்பான் என்ற நம்பிக்கையும் இருக்கவே (நூறு ரூபாயல் லவா லஞ்சம்!) சொர்ணா கதவைத் திறந்தாள்.

வழக்கம் போலவே, வந்தனா தன் கைப்பையுடனேயே வெளியே வரவும், 'இன்னும் எத்தனை நாள் இந்தப் புதையலைக் கட்டிக் காக்கிறாய் என்று பார்க்கிறேனடி' என்று உள்ளூரக் கறுவினாள்.

சமையல் அறைக்குச் சென்று நீர் அருந்திய வந்தனா, மீண்டும் அறைக்குள் செல்லாமல் தொ.கா. முன் உட்கார்ந்து விட்டாள்.

'தூங்கவில்லையா கண்ணு, மூக்கு' என்று சொர்ணா எவ்வளவோ உந்தியும் அவள் அசையவே இல்லை. "இந்தப் படம் பார்க்க வேண்டும் என்று இருந்தேன்" என்று ஒரு திரைப்படத்தை வைத்துக் கொண்டு அங்கேயே சோபாவில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

ஓரக்கண் பார்வையில் மணிகண்டன் அவளது அறையை விட்டு வெளியேறும்வரை அவள் அங்கிருந்து சற்றும் அசைந்தாளில்லை.

மணி அகன்றதும் அவசரமாக உள்ளே சென்று உட்புறம் தாளிட்டுக் கொண்டு சாவித் துவாரத்தில் காது வைத்துக் கவனித்தாள்.

மணியைச் சொர்ணா அதட்டும் ஓசை மெல்லக் கேட்டது. மணியும் அதை மகளைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடவில்லை. தாகம் என்று தண்ணீர் அருந்த வந்ததாக வந்தனா சொல்லிக் கொடுத்ததையே உரைத்தாள். 'சரி நாளைக்கு' என்பது வேசாகக் காதில் விழுந்தது.

மீண்டும் முயற்சி செய்யாமல் அத்தையும் மாமாவும் விடமாட்டார்கள் என்பது வந்தனாவுக்கு ஏற்கனவே நிச்சயம் தான். ஆனால் இன்னொரு முயற்சியில் இவ்வளவு எளிதாகத்

தப்பிப்பது சிரமம். அதிலும் மணிகண்டனின் பார்வை நினைவுக்கு வரவும் வந்தனா கவலையில் ஆழ்ந்தாள். பேசாமல் பெண்கள் விடுதி ஒன்றை நாடிச் சென்று விடலாம். ஆனால், அதுவும் இவர்களுக்கு எட்ட முடியாத இடம் அல்ல. கரணம் தப்பினால் மரணம் என்று இந்த வாழ்வு முழுமையாக அறுத்தது.

இவர்களால் எட்ட முடியாத உயரத்தில் அவள் இருக்க வேண்டும். இவர்களால் நெருங்க முடியாத தூரத்தில் அவள் இருக்க வேண்டும்.

இவர்கள் யாராலும் எதுவும் செய்ய முடியாதபடி அவளுக்கு ஒரு பாதுகாப்பு வளையம் வேண்டும்.

மறுநாள் அதிகாலையிலேயே எழுந்து சென்று சசிகாந்தனுக்கு வந்தனா தொலைபேசி செய்தாள்.

அவன் தன் பெயரைச் சொன்னதும், "நேற்று நீங்கள் கேட்டதற்குச் சம்மதம்" என்றவள், சற்று நேரம் எதிர்முனையில் சத்தமின்றிப் போகவும், மிகவும் பயந்து போனாள். "நீங்கள்... நீங்கள் அங்கே இருக்கிறீர்கள்தானே? நேற்றுக் கேட்டது... கேட்டதில் மாற்றம் இல்லையே?" என்று தடுமாறினாள்.

சட்டெனச் சிரித்து, "உன் சம்மதம் இவ்வளவு சீக்கிரம் கிடைக்கும் என்று எதிர்பாராததால் நேர்ந்த ஆனந்த அதிர்ச்சியில் சில வினாடிகள் பேச்சிழந்து போனேன், அவ்வளவுதான். நீ எங்கிருந்து பேசுகிறாய்? சொல்லு, பெண்களுக்கு உடனே அங்கே வந்து அழைத்துப் போகிறேன். இன்றே என் பெற்றோரிடம் செல்லலாம்" என்று அவன் அழைக்கவும் அவள் மனம் அமைதியுற்றது.

இன்னுமோர் ஆனந்தமாக அன்றே மாமா வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி விட்டால் மணியின் கையில் ஓர் ஐநூறைக் கொடுத்து விட்டால் கடமை தீர்ந்தது.

“நானே ஒரு மணி நேரத்தில் ஓட்டல் வரவேற்புக் கூடத் துக்கு வந்து விடுகிறேன்” என்றவள் வீட்டுக்கு ஓடிச் சென்று, மிகவும் தேவைப்பட்டவைகளை ஒரு தோள்பையில் அடைத்துக் கொண்டு குதூகலமாகக் கிளம்பி விட்டாள்.

7

சசிகாந்தன் சொன்னதுபோலவே அவனுடைய பெற்றோர் வந்தனாவை ஆர்வத்துடன் வரவேற்றனர்.

வந்தனாவுக்கு இருபத்தி இரண்டு வயது முடிந்துவிட்டதால் அவள் யாரிடமும் அனுமதி கேட்கும் அவசியமற்றுப் போய்விட்ட, விரைவிலேயே எளிமையாகத் திருமணத்தை சாமுண்டேசுவரி கோவிலில் நடத்தி விட்டு, நட்சத்திர ஓட்டலில் வரவேற்பு ஒன்றை நடத்தி மற்றவர்களுக்குத் திருமணத்தை அறிவித்து விருந்து வைத்தார்கள்.

திருமண நாள் நெருங்க நெருங்க வந்தனாவுக்குள் ஒரு சிறு குழப்பம் நெரிஞ்சிமுள்ளாய் உறுத்தத் தொடங்கியது. பிரச்சினை கொஞ்சம் ஒரு மாதிரியானது என்பதால், பிரியம் காட்டிப் பழகிய மாமியாரிடம் கூட அதுபற்றி அவளால் பேச முடியவில்லை. மனம் விட்டுப் பேச வேறு யாரும் இல்லவும் இல்லை.

எனவே, திருமணத்தன்று இரவின் தனிமையில் அவளுடைய கணவனிடமே வந்தனா கேட்டாள்.

ஆவலாய் நெருங்கியவனிடம், “வந்து... வந்து நாம் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் காதலிக்காதபோது இது... இப்படி... வந்து... இது சரியாகுமா?” என்று அவளது ஜிப்பாவின் கழுத்துப் பட்டியைப் பார்த்தபடியே அவள் கலக்கத்துடன் வினவவும், சசிகாந்தன் வாய்விட்டுச் சிரித்துவிட்டான்.

மனைவியின் கரங்களைப் பற்றி “சரிதான் போ. ‘செம்புலப் பெயல் நீர் போல’ நெஞ்சம் கலந்த பிறகுதான் காதல் புரிவது என்று ஆனால், அப்புறம், உலகத்தில் ஆண்டுக்கு ஐந்து குழந்தைகள் கூடப் பிறக்காது, தெரியுமோ?” என்று அவன் குரலில் நகையுடன் உரைத்தபோது வந்தனாவின் முகம் சிவந்து போயிற்று.

அவளது முகவாயை, விரலால் தொட்டுத் தூக்கி, “இப்படிச் சிவக்கும் போது நீ எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாய், தெரியுமா?” என்று குனிந்து அவன் முத்தமிட்டபோது, அவளது குழப்பம், கலக்கம் எல்லாம் மாயமாய் மறைந்து போயின.

அதன்பின், வாழ்க்கை மிகவும் இன்பமயமாய்த் தோன்றியது.

இருவரும் தேனிலவு போனார்கள். வந்தார்கள். அவன் தொழிலைப் பார்க்கச் செல்ல, அவள் வீட்டைப் பராமரித்தாள். இருவருமே, மாலை எப்போது வரும் என்று ஏங்கி, காலை வந்து விட்டதே என்று வருந்தினார்கள். ‘வது’ ‘வது’ என்று கொஞ்சுவான். ‘வது’ என்றால் கல்யாணப் பெண்ணாம். அவனுக்கு அவள் என்றும் புதுப் பெண்தானாம்.

கணவன் அருகில் இல்லாத சமயங்களில் வந்தனாவுக்குச் சில பல சந்தேகங்கள் எழுவதுண்டு. அவற்றுள் முக்கியமானது, அவள் கணவனிடம் கொண்டிருப்பது என்ன?

சசிகாந்தனை அவள் காதல் கொண்டு மணக்கவில்லை. அது நிச்சயம்... ஏனெனில், அவன் திருமணப் பேச்சு எடுக்கும்வரை ஏன், எடுத்த பிறகும் கூட அப்படி ஒன்றும் அவனைக் கட்டிப்பிடிக்க வேண்டும், முத்தமிட வேண்டும் என் றெல்லாம் காதலுக்குரிய இலக்கணங்கள் எதுவும் அவளுக்குத் தோன்றியது இல்லை. அவன் குரல் கேட்டால் மனம் துள்ளுவ தும், பிரிய நேர்ந்தால் வருந்துவதும்... இதெல்லாம்தான் காத லின் விதிகள் என்று அவள் ஒரு காலத்தில் எண்ணியது உண்டு.

ஆனால், இப்போது அப்படியெல்லாம் இருக்கிறதே! ஏன்? அப்படியானால் சசிகாந்தன் சொன்னதுபோல் காதல் என்பது சற்று அதிகப்படி அன்பு மட்டும்தானா? ஆனால் அன்பு என்பது யாரிடமும் ஏற்படக் கூடியது. நாளை ஒரு பிள்ளை பிறந்து விட்டால் அதனிடமும் அதிக அன்பு உண்டா கத்தான் செய்யும். ஆனால் அது இந்த அளவுக்கு அவளைப் பாதிக்குமா?

இதைப் பற்றிக் கணவனிடம் கேட்க வந்தனாவுக்கு மன மில்லை. ஏனெனில், அவன் தான் முன்பு சொன்னதுதான் சரி என்று அதிலேதான் பிடிவாதமாக இருப்பான்.

திருமணமாகி இந்த இரு மாதங்களில் வந்தனா கணவனைப் பற்றி அறிந்து கொண்டவற்றில் ஒன்று இந்தப் பிடிவா தம். வினாடிக்கு வினாடி கருத்தை மாற்றுகிறவன் முன்னே ரவே முடியாது என்று காரணமும் சொல்வான். பெருமளவு அது உண்மையும்தான். எதிலும் குழம்பிக் கொண்டே இருப்ப

வன் எதைச் சரியென்று கண்டு, எப்போது வேலையைத் தொடங்குவான்?

ஆனால் அவனிடம் இலைமறைகாயாக இருந்த இன் னொரு குணம் அவளுக்கு அவ்வப்போது வருத்தம் தருவ துண்டு.

இளக்கமற்ற ஒரு கடினம். ஒரு வேலை செய்த பின்தான் கூலி என்றால், செய்கிறவன் இடையில் சோர்ந்து விழுந்தால், முன் பணமாய் வைத்துக் கொள் என்று கூட ஒரு பைசா கொடுக்க மாட்டான். அதே போலத்தான் நல்லது கெட்டதற் கும் அவனிடம் ஓர் உதவி எதிர்பார்க்க முடியாது. 'சட்டப்படி யான தொகை, ஒரு பைசா குறைந்தால் கேள், மற்றபடி உன் கஷ்ட நஷ்டம் உன்னோடு' என்று இரக்கமற்று கூறி விடுவான்.

வாதாம்பழம்போல் இனிமையும் பிரியமுமாக இருப்பவ னிடம், அதன் கொட்டை போல இப்படி ஒரு கடினமா என்று அவள் உள்ளூர வருத்தத்துடன் வியந்தது உண்டு.

ஆனால், வாதம் பழத்தில் அந்தக் கடினமான கொட்டை ஓட்டின் பின்னே அருமையான பருப்பு உண்டு...

கணவனின் கடின சித்தம் பற்றி வந்தனா தெளிவாக அறிந்தது, காஷ்மீர்த் தீவிரவாதிகளைப் பற்றிய ஒரு செய் தியை தொ.கா.யில் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தபோதுதான்.

அப்போது, அந்தத் தீவிரவாதிகள், சிலரைப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டு, இதுவேண்டும் அதுவேண்டும், தராவிட் டால் இவர்களைக் கொன்று விடுவோம் என்று அரசாங்கத்தை மிரட்டிக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

“அது முடியாதபோது? காயம்பட்ட குதிரையை, நாயைக் கொன்று விடுவது இல்லையா? ஏன், பழைய காலத்தில் வயதாகி விட்டவர்கள் வனவாசம் சென்றார்களே, ஏன்? உழைக்க முடியாதவர்கள், அடுத்தவருக்குப் பாரமாய், தொல்லையாய் இருக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தானே? வனத்தில் கொடிய விலங்குகளுக்கோ, காட்டுத் தீக்கோ இரையாகிச் சாகத்தான் என்று தெரிந்துதானே சென்றார்கள்? பிள்ளைக

இந்தச் சமயத்தில், சசியைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஓர் அழகி வந்தாள். ஆபாசத்தைத் தொட்டு நின்ற அவளது அதி

நாகரீக ஆடையணிகளும், கீச்சக் குரலில் புருவம் தூக்கி, உதடு குவித்து, உடம்பு முழுவதும் நெளித்து அவள் சைகை காட்டிப் பேசியவிதமும் முதலிலேயே வந்தனாவுக்கு அவளைப் பிடிக்காமல் போயிற்று.

அத்தோடு அவளுடைய கணவனை, இவள் என்ன 'சசி' என்று உரிமையோடு அழைப்பது?

"ஊரில் இல்லை" என்று சுருக்கமான பதிலில் திருப்தி அடையாமல் எங்கே என்ன என்று தூண்டித் துருவி விசாரித்து, 'சென்னைதானே? நான் அங்கேயே போய் அவரைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்' என்று அவள் கிளம்பவும் வந்தனாவுக்கு பகீரென்றது.

"அவர் வேலையாகப் போயிருக்கிறார்" என்றாள் ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டு.

"இரவில் கூடவா வேலையிருக்கும்?" என்று வந்தவள் தோளைக் குலுக்கி விட்டுச் செல்லவும் அவளுக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை.

இது போதாது என்று வீட்டோடு இருந்து தேவையான வற்றை கவனிக்கும் வயதான காரியக்காரர் தனாக, அவளிடம் வந்து 'முன்னே சும்மா சும்மா வந்து தம்பியைச் சுற்றும் இது. இதுதான் மருமகள் ஆகிவிடுமோ என்று பெரியம்மா கூட வருத்தப்படுவார்கள். சினிமாவிலே துணை கதாநாயகி நடிகையாம். வெளிநாட்டுப் படப்பிடிப்பு போனதாகக் கேள்வி. கிட்டே சேர்க்காதீர்கள் அம்மா" என்று அறிவுரை வழங்கினார்.

"எந்த அளவுக்கும் முயன்ற பெண்"களில் இவளும் ஒருத்தியா?

எந்த அளவுக்கு முயன்றிருப்பாள் என்று யோசிக்கையில் நெஞ்சுக்குள் தீ எரிந்தது. இப்போது சென்னை சென்று, எப்படி எப்படி... 'இரவில் கூடவா வேலை' என்றாளே?

நாளை இங்கிருந்து கிளம்பி, சென்னை சென்றுவிட வேண்டியதுதான் என்று முடிவு செய்துவிட்ட போதும் இன்றைய இரவு பற்றி அவளுக்குப் பெரும் தனிப்பாகவே இருந்தது.

தன்னிடம் இவ்வளவு அன்பு காட்டும் கணவன் தவறு செய்யமாட்டான் என்று பிடிவாதமாக எண்ணினாள். ஆனால் அவன் அதைத் தவறாகக் கருதாவிட்டால் என்று மனம் குறுக்கு யோசனை செய்தது.

சசிகாந்தனைப் பொறுத்தவரை இது சற்று அதிகப்படி அன்பு, அவ்வளவே. அன்பைத்தான் எத்தனை பேருக்கோ கொடுக்கலாமே!

ஆனால், அப்புறம் எதுவும் தப்பு நேர்ந்திருந்தால்... அப்புறம்.. அப்புறம்...

ஆத்திரத்துடன், கட்டில் சட்டத்தில் ஓங்கிக் குத்திவிட்டுக் கைவலி தாளாமல் சுருண்டபோதுதான் விசயம் அவளுக்குப் புரிந்தது.

இத்தனை நாள் பிரிவாற்றாமையால் கஷ்டப்பட்டதைக் கூட அதிகப்படி அதன் பின் விளைவு என்று கூறிவிடலாம். ஆனால் இந்தப் பொறாமை! அவனை நெருங்குகிறவளைக் கொன்று விடவேண்டும் போல வருகிற இந்த வெறி? இதன் அடிப்படை காதல் அல்லவா? காதலேதான். சர்வநிச்சயமாக அது காதல் மட்டுமேதான்.

யோசித்துப் பார்த்தால் முதலில் இருந்தே அவள் மனதில் அவன் நிலை பெற்றிருக்கிறான் என்றே அவளுக்குத் தோன்றியது. முதலிலேயே, அவன் ஏகவசனத்தில் பேசியது பாந்தமாகத் தோன்றியதே. அவனுக்குத் திருமணம் ஆகவில்லை என்று அறிந்தபோது நிம்மதி உண்டாயிற்றே! வண்டலூரில் வைத்து 'ஊருக்குப் போகிறேன்' என்று அவன் கூறியதும் மனம் வெகுவாகச் சோர்ந்து போனது... ஒவ்வொன்றாக எண்ணிப் பார்க்கையில் புரிந்து கொண்ட உண்மை ஒருபுறம் மகிழ்ச்சியைத் தந்தபோதும் கொஞ்சம் வேதனையாகவும் இருந்தது.

இந்த நேசத்துக்கு உரிய பதில் அவனிடம் இல்லையே! என்றாகிலும் அவனும் இதேபோல உணர் முடிந்தால்...

மறுநாள் 'கூரியர்' வரும் நேரத்துக்கு முன்பாக சசிகாந்தனே வந்து விட்டான்.

சாமான்களை எடுத்து உள்ளே வைத்துவிட்டு காரை 'செட்' டில் விடும்படி வேலையாளைப் பணித்துவிட்டுத் திரும்பியவன், அவன் குரல் கேட்டு ஓடிவந்த மனைவியைப் பார்த்ததும் முறுவலோடு அவன் கையைப் பற்றி நடந்தபடியே பேசலானான். "நேற்று இரவுதான் வேலை முடிந்தது. கொஞ்ச நேரம் தூங்கி விட்டு, விடிகாலையிலேயே கிளம்பி விட்டேன். ஆமாம் அந்தப் பரீதா - அந்தப் பிசாக அங்கே ஏன் வந்தது? இதுகளிடமிருந்து நீ எனக்குப் பாதுகாப்பு என்றால், நீயே நான் இருக்குமிடம் சொல்லி அனுப்பி வைப்பதாக்கும்? இனி, இதுகள் ஏதாவது வந்து நின்றால், இது வேலியிட்ட வயல், வெளியே போ' என்று அடித்து விரட்டு..."

வேலியிட்ட வயல்...! அவன் இனித் தவறு செய்யமாட்டான்.

அதற்குள் இருவரும் அறைக்குள் வந்துவிடவே, சட்டெனத் திரும்பி கணவனை இறுக அணைத்தாள் வந்தனா. கொஞ்சம் வெறித்தனமான அணைப்புதான்.

"அடேபே இந்த அணைப்புக்காகவே அடிக்கடி வெளியூர் போய் வரலாம்போல் இருக்கிறதே!" என்று சிரித்தபோதும் அவனும் அவளை விட்டு விலகவில்லை.

வந்தனாவுக்கு ஒருவகையான அமைதி உண்டாயிற்று. அவளது நேசம் போல அவனுக்கு இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால் மிகுந்த அன்பு காட்டுகிறான். நெறியோடு வாழ்கிறான். இதுபோதும், இந்த நிம்மதியுடனேயே வாழ்வைக் கழித்து விடலாம் என்று எண்ணினான்.

ஆனால் அதற்கு ஓர் இடையூறு வந்தது.

அன்று மாலை, திரும்பி வீடு வந்தபோது கணவனின் முகத்தில் எரிச்சலைக் கண்ட வந்தனா, அவசரமாகச் சிறுண்டி, காபியைக் கொணர்ந்து அவன் முன் வைத்தாள். காபியை அவனுக்குப் பிடித்தமான பதத்தில் ஆற்றிக் கொடுத்து, அவன் அருந்தி முடிக்கவும், 'என்ன விசயம்?' என்று மெல்ல வினவினாள்.

"என்ன விசயம்? திருட்டுதான். கை நிறையச் சம்பளம் கொடுத்தாலும், நாய்களுக்குப் புறங்கையை நக்காமல் இருக்க முடியவில்லை" என்றவன் விவரம் கூறினான்.

தொழிற்சாலையில் இரண்டு பேர் உறவினால் மைத்துனர்கள், திருடியிருக்கிறார்கள். சாதாரணத் தொழிலாளி போலவே, மற்றவர்கள் அறியாமல் ஒரு துப்பறிவாளரைப் பாதுகாப்பிற்காக சசிகாந்தன் நியமித்திருந்தான். அவர் இந்தத் திருட்டைக் கண்டு சசிகாந்தனிடம் கூறிவிட்டார். பிடித்து விசா

ரித்தத்தில், ஏற்கனவே ஓர் இருபது ஆயிரம் ரூபாயையும் அவர்கள் திருடியிருப்பது தெரிந்தது. கண்டுபிடித்து விட்டது தெரியவும் காலில் விழுந்து கண்ணீர் வேடமாம். அவர்களில் ஒருவன் தங்கை அடுத்தவனின் மனைவி. அவளுக்கு இதயத்தில் ஓர் அறுவை சிகிச்சையாம். அதற்காகத்தான் திருடினார்களாம். தேவை ஒரு லட்சமாம். கடனாகத் தந்தால் உழைத்துக் கழித்து விடுவார்களாம்.

"யாருக்குக் காது குத்துகிறார்கள் பார். வேலையிலிருந்து நீக்கி விட்டேன். பழைய இருபதையும் இரண்டு நாட்களுக்குள் கட்டவில்லை என்றால் போலீசில் புகார் செய்யப் போவதாகக் கண்டிப்பாகக் கூறி விட்டேன்" என்றான் அவன்.

சற்று மவுனமாயிருந்துவிட்டு, "ஒருவேளை, மெய்யாகவே அந்தப் பெண்ணின் சிகிச்சைக்காகவே... என்றால்..." என்று தொடங்கியவள் அவன் புருவம் நெரியவும் வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

"அதற்காகத் திருடுவதா? அத்தோடு அவன் குடும்ப விவகாரத்துக்கும் நமக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

கணவன் கேட்ட தொனியில் மேற்கொண்டு அதுபற்றிப் பேசாமல் வாயை மூடிக் கொண்ட போதும் வந்தனாவின் மனம், அந்த முகம் தெரியாத இருவருக்காகவும் ஒருவருடைய மனைவியும் மற்றவருடைய தங்கையுமான அந்த நோயாளிப் பெண்ணுக்காகவும் மிகவும் பரிதாபப்பட்டது.

தீனம் செய்வது மனித இயல்பல்ல. திருடுவது - அதிலும் அலுவலகத்தில் திருடுவதற்கு மிகவும் மனம் துணிய வேண்டும். பலர் நடமாடும் இடத்தில், பலர் இருக்கும் இடத்தில் யாரும் காணாமல் திருடியாக வேண்டும். அகப்பட்டுக்

கொண்டால் அத்தனை பேர் முன்னிலையிலும் அவமானம்! இத்தனையும் மீறித் திருடுவது என்றால், வேறு வழியே காணாமல்தானே அவர்கள் இதைச் செய்திருக்க வேண்டும்? பாவம் அந்தப் பெண் என்று அவளுக்காக வந்தனா மனம் உருகினாள்.

பெங்களூரின் இதமான தட்ப வெப்பநிலையில் காலாற நடப்பது வந்தனாவுக்குப் பிடித்தமான விசயம். காலை வேளைகளில், சசிகாந்தன் அலுவலகம் சென்ற பிறகு, இப்படி நடந்துபோய், அங்கே ஒரு பூங்காவில் சற்று நேரம் அமர்ந்து, பூங்காவின் வண்ண மலர்களை ரசித்துவிட்டு வீடு திரும்புவாள். மாமியாரும் மாமனாரும் குன்னூர் சென்று விட்ட பிறகு இது தினசரி வழக்கமாயிற்று.

அன்றும் அதுபோல உட்கார்ந்து, மெருன் கலரில் பூத்திருந்த பெரிய டேலியாவைப் பார்த்து ரசித்துவிட்டுத் திரும்பிய போது, அவள் கடத்தப்பட்டாள்.

விடா எலும்பில் அழுந்திய வட்ட வடிவ இரும்புக் குழலை உணர்ந்து அவள் விறைப்புற்று நிமிர்கையில் "சத்தம் போடவேண்டாம், சகோதரி அது உங்கள் உயிருக்கு ஆபத்து. கையில் இருப்பது 'சைலன்சர்' பொருத்தப்பட்ட துப்பாக்கி. அதனால் பேசாமல் எங்களோடு வந்துவிடுங்கள். உங்கள் பின்னேயும் ஒருவர் வருகிறார்" என்று எச்சரித்தான் அவளோடு ஒட்டி நடந்த ஒரு தாடி மீசைக்காரன்.

சிவப்பு விளக்குப் பகுதிகளை எண்ணி மனம் கலங்கி, 'எ... எங்கே' என்றபோது அவள் குரல் தந்தியடித்தது.

அவளது அச்சத்தை ஊகித்தவன்போல, "தவறான இடம் எங்கேயும் அல்ல, சகோதரி இதற்கு மேல் அங்கே போய்ப் பேசிக் கொள்ளலாம்" என்றான் அவன்.

அவனது 'சகோதரி' என்ற அழைப்பும், கண்ணியமான குரலும் சற்றே அமைதி தர, அவன் சொன்னபடி செய்தான், அவள்.

அவர்களில் ஒருவனே, சுற்றிலும் திரை தொங்கவிட்ட ஆட்டோவை ஓட்ட ஊருக்கு வெளியே, ஒரு சிறு வீட்டின் முன் சென்று ஆட்டோ நின்றது.

உள்ளே அழைத்துச் சென்று, ஒரு நாற்காலியில் உட்கார் வைத்தார்கள்.

இருவர் முகத்தையும் மறைத்திருந்த தாடியும் மீசையும் பொய்யானது என்பதை வந்தனா உணர்ந்தாள்.

"என்னை எதற்காக..." என்று அவள் தொடங்க, அவர்களில் ஒருவன் அவளுக்குப் புதில் சொன்னான்.

"பாருங்கள், சகோதரி, எங்களுக்குக் கொஞ்சம் பணம் வேண்டும். அதிகமில்லை. ஓர் இரண்டு இலட்ச ரூபாய் தான். அதை எங்களிடம் தந்துவிட்டு உங்களை மீட்டுச் செல்லும்படி நீங்கள், உங்கள் கணவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுத வேண்டும்" என்று அவன் கூறவும் அவளுக்குத் திக்கென்றது. "உங்கள் கணவருக்கு நீங்கள் வேண்டுமானால், அவர் எங்களுக்கு இந்த இரண்டு லட்சம் தந்தாக வேண்டும்."

மாட்டானே! பணயக் கைதிகளை இறந்தவர்களாகப் பாவிக்க வேண்டும் என்கிறவன் - அவர்களுக்காகப் பேரம் பேசுவதோ, பணம் கொடுப்பதோ அநியாயத்துக்குத் துணை போவதாகும் என்று அடித்துப் பேசுகிறவன் இவர்களுக்கு எப்படிப் பணம் கொடுப்பான்?

கணவனைப் பற்றி அவள் கூறியதைப் பொறுமையுடன் கேட்டிருந்து விட்டு, இரண்டாமவன் சொன்னான். "அப்படியானால், மிக நெருங்கிய ஒருவரை இழப்பது பற்றி, உங்கள் கணவரும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதுதான்" என்றான் சற்றும் இளக்கமின்றி.

வந்தனா எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தாள். சசிகாந்தனின் கொள்கைகளையும், சிறு சறுக்கலும் இன்றி அவன் அவற்றைக் கடைப்பிடிக்கும் விதம் பற்றியும் வெகுவாக விளக்கியும், அந்த இரு கடத்தல்காரர்களும் அவள் பேச்சைக் கொஞ்சமும் கேட்க மறுத்துவிட்டனர்.

மனைவி வேண்டுமானால் பணம் தரட்டும்; பணம் தராவிட்டால் மனைவியை மறந்து போகட்டும் என்று அதிலேயே பிடிவாதமாக நின்றனர். "தப்பாக நினைக்க வேண்டாம் சகோதரி, ஆனால் உங்கள் கணவர் எங்கள் நிபந்தனையை ஏற்காவிட்டால், உங்கள் வாழ்வு முடிய வேண்டியதுதான். எங்களால் ஆன உதவி வலியற்ற மரணம் தருகிறோம்" என்றார்கள்.

நெஞ்சு பதைக்க, கொஞ்சமும் நம்பிக்கை இல்லாதபோதும், அவர்கள் கூறியபடி கணவனுக்கு வந்தனா ஒரு கடிதம் எழுதினாள்.

வந்தனா சிக்கியிருக்கும் இடத்திலிருந்து மீள வேண்டுமானால், இரண்டு நாட்களுக்குள் சசிகாந்தன் இரண்டு இலட்சம் ரூபாயை அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். எங்கே, எப்படி என்பதை எல்லாம் அவர்கள் பிறகு தெரிவிப்பார்கள். போலீசுக்குப் போனாலோ, குறிப்பிட்ட கெடுவுக்குள் பணத்தைத் தராவிட்டாலோ, அவனுடைய மனைவியை அடுத்து அவன் பிணமாகத்தான் காண நேரிடும்.

இதை எழுதிவிட்டு, எனவே தயவு செய்து, பணத்தைக் கொடுத்து விட்டு அவளை மீட்குமாறு கணவனைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கடிதத்தை முடிக்கச் சொன்னார்கள்.

இருவருமே அவளை மரியாதையுடன்தான் நடத்தினார்கள். ஆனால், தன் முயற்சியாய்த் தப்புவதற்கு மட்டும் சற்றும் வாய்ப்பு அளிக்கவில்லை. வலிக்காத வண்ணம் என்றாலும் உறுதியாகவே கட்டிப் போட்டிருந்தார்கள். அவ்வப்போது ஒருவன் வெளியே சென்று உணவு முதலானவை வாங்கி வந்தபோதும் அடுத்தவன் கவனத்துடனேயே, கையில் துப்பாக்கியுடன் காவல் காத்தான்.

ஒருநாள் முடிந்து, மறுநாள் இரவு தொடங்கவும் வந்தனா பெரிதும் ஓய்ந்து போனாள். சசிகாந்தன் தன் கொள்கைகளில் இருந்து சற்றும் விலகப் போவது இல்லை. மறுநாள் காலை யோடு அவளது உயிர் பறந்து விடும். மூன்றுமாத சொர்க்க வாழ்வு இப்படியா முடிய வேண்டும்?

அடுத்த நாள் காலையில் அவர்களில் ஒருவன் வெளியே சென்றுவிட, வினாடிகளை எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள் வந்தனா.

அப்போது அவள் சற்றும் எதிர்பாராதவிதமாக, சசி காந்தனின் குரல் வெளியே கேட்டது. "நீங்கள் கேட்டபடி பணம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். ஆனால் என் மனைவியின் நலம் பற்றித் தெரியாமல் தர முடியாது" என்றான் உரத்த குரலில்.

புத்துயிர் பெற்றவளாய் வந்தனா தலைதூக்கியபோது, துப்பாக்கியைக் காட்டி எச்சரித்தான் அவளுக்குக் காவல் இருந்தவன். "கவனியுங்கள் சகோதரி, சரியாக அறுபது எண்ணுங்கள் மனதுக்குள். ஒரு நிமிடம் ஆனதும் உரத்த குரலில்

அவர்களையில் இருக்கும் பணப் பெட்டியைத் திறந்து வாயிலில் வைத்துவிட்டு, நிதானமாக உள்ளே வந்து, உங்கள் அறைச் கதவைத் திறக்கச் சொல்லுங்கள். இடையில் யார் தவறு செய்தாலும் இருவர் உயிரும் போய்விடும், எச்சரிக்கை' என்று எச்சரித்து விட்டு, அவளது கட்டுகளை லேசாகத் தளர்த்தி விட்டு, அறையை விட்டு வெளியேறி, வெளிப்புறமாய்க் கதவைத் தாளிட்டுவிட்டுப் பின்புறம் சென்றனர்.

அவசரமாகக் கட்டுகளை அகற்றியபடியே எண்ணலா னாள் வந்தனா. அதற்குள் 'இங்கே யாராவது இருக்கிறீர்களா இல்லையா?' என்று சசிகாந்தன் பலமுறை கேட்டுவிட்டான்.

கடத்தி வந்தவன் சொன்னபடி அறுபது எண்ணி முடித்த தும், "சசீ... அவசரப்படாமல் நான் சொல்வதைக் கவனியுங்கள்..." என்று உரக்கக் கூறிவிட்டு, மேலே அவன் சொன்னதைக் கூறினாள்.

யுகமாகத் தோன்றிய வெகு சில நிமிடங்களின் பின் கதவைத் திறந்து கொண்டு சசிகாந்தன் உள்ளே வரவும் பாய்ந் தோடிச் சென்று அவன் நெஞ்சில் புதைந்தாள்.

அவளை இறுக அணைத்துக் கொண்ட அவனும் லேசில் அவளை விடுவதாக இல்லை.

சற்றுப் பொறுத்து, "உனக்கு நடக்க முடியுமா, வந்தனா? இரண்டு தெரு முன்பே காரை நிறுத்தி விட்டு நடந்து வரச் சொன்னார்கள். அல்லது உன்னைத் தூக்கிச் செல்லட்டுமா? ஏனெனில் உன்னை இங்கே தனியே விட்டு விட்டுச் சென்று காரை எடுத்துவர எனக்கு விருப்பம் இல்லை" என்றான் சசிகாந்தன்.

தனக்கு ஒன்றுமே பாதிப்பு இல்லை என்று வந்தனா தெளிவு படுத்திய பிறகு, இருவருமாக அந்த வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தனர். எச்சரிக்கையுடன்தான்.

எதிர்பார்த்தது போலவே பணப்பெட்டி மாயமாய் மறைந்து விட்டிருந்தது.

அருகில் கிடந்த துப்பாக்கியைப் பார்த்ததும் "இதை மறந்து விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டார்களே!" என்று வந்தனா ஆச்சரியப்பட்டாள்.

துப்பாக்கியைக் கையில் தூக்கிப் பார்த்துவிட்டு, "இது வெறும் பொம்மைத் துப்பாக்கி, வதும்மா, இதை வைத்து, நம்மை இந்தக் கலக்கு கலக்கி விட்டார்களே!" என்றவன், தன்னை மீறிச் சிரிக்கவே செய்தான்.

வியந்து நோக்கினாள் அவள். "பணத்தைப் பறிகொடுத்து விட்டுச் சிரிக்கிறீர்களே!"

அவளை இடையோடு அணைத்து நடந்தபடி, "பணம் போனது மெய்தான். கண்ணம்மா, ஆனால் ஏந்த நிலையிலும் உனக்கு உண்மையான அபாயம் ஏதும் இருக்கவில்லை என்ற எண்ணம் எவ்வளவு நிம்மதியைத் தருகிறது தெரியுமா!" என்று அவன் உரைத்தபோது, அவளுக்கு மேலும் பிரமிப்பாய் இருந்தது.

நின்று, திரும்பி அவனை நோக்கி, எதையோ பேச வாயெடுத்தவளை, உதட்டில் விரல் வைத்துத் தடுத்தான் அவன். 'என்ன கேட்கப் போகிறாய் என்று தெரிகிறது, அதை வீட்டில் வந்து கேள்' என்றான்.

வீட்டை அடைந்து, உள்ளே சென்றதும் 'பணயக் கைதி பற்றிய கொள்கையைக் காற்றில் பறக்கவிட்டு விட்டுப் பணத்தைக் கொடுத்தது எப்படி என்று தெரிய வேண்டும். அது தானே? கண்மணி, உன்னை இழந்தால் அப்புறம் எனக்கு ஒன்றுமே - இந்த உலகத்தில் எதுவும் இல்லை என்று நிச்சயமாகத் தெரிகிறபோது, கொள்கையாவது இன்னொன்றாவது! இந்த இரண்டு நாளில் என்னென்ன கற்றுக் கொண்டேன், தெரியுமா? இது உயிரிலேயே கலந்து விட்ட உறவு வதும்மா, இதை இழந்தால் அப்புறம் என் உயிரும் போய்விடும். உன்னை விட்டால்... ஊகும் இந்த உலகத்தில் எனக்கென்று உள்ள மற்ற அத்தனையையும் விட்டாலும் விடுவேனே தவிர, உன்னை மட்டும் விடவே முடியாது" என்று அவளை ஆதரவாய் அணைத்து நின்றான் சசிகாந்தன்.

சற்று நேரத்தில் யாரோ இரண்டு பேர் அய்யாவையும் அம்மாவையும் கண்டுகொள்ள வந்திருப்பதாகப் பணியாள் வந்து கூறினாள்.

முன்னறையில், இவர்களைக் கண்டதும் எழுந்து நின்ற வர்களைப் பார்த்ததுமே - அவர்கள் தாடி மீசைகளை அகற்றி இருந்தபோதும் யார் என்று வந்தனா இனம் கண்டுகொண்டாள்.

யோசனையோடு கணவனிடம் திரும்பியபோது, அவன் அவர்களிடம் பேசத் தொடங்கியிருந்தான். "அறுவை சிகிச்சை முடிந்து வீட்டுக்குப்போன பிறகு வேலைக்கு வாருங்கள் போதும்" என்று அவன் கூறவும் சட்டென எல்லாம் வந்தனாவுக்குப் புரிந்து போயிற்று. ஆக இவர்கள்தானா அவர்கள்?

சசிகாந்தனின் பணப் பெட்டியை எடுத்து அவன் முன்னே வைத்துவிட்டு, “எங்களை மன்னியுங்கள், சார். நாங்கள் செய்தது பெரும் தவறு. ஆனால் அப்போது எங்களுக்கு வேறு வழி எதுவுமே தெரியவில்லை. ஆனால், மருத்துவமனைக்கு முழுப் பணத்தையும் நீங்களே கட்டி விட்டது தெரிந்த பிறகும் இதை நாங்கள் வைத்திருப்பது சிறிதும் நியாயம் இல்லை. எங்களுக்கு நீங்கள் என்ன தண்டனை கொடுத்தாலும் நாங்கள் ஏற்பதற்கு தயாராக இருக்கிறோம், சார்” என்றார்கள்.

“தண்டனை எதுவும் அவசியமே இல்லை. வீட்டில்.. அவர்களுக்குக் குணமானதும் நல்லபடியாக வந்து வேலையைப் பாருங்கள் அதுபோதும்” என்று பெருந்தன்மையோடு அவர்களை அனுப்பி வைத்துவிட்டு மனைனியிடம் திரும்பினான் சசிகாந்தன்.

“தண்டனையாம்! காதல் என்றால் என்ன வென்று எனக்குப் புரிய வைத்த இவர்களுக்கு நான் நன்றியல்லவா காட்ட வேண்டும்!” என்று உரைத்தவனை, மலர்ந்த விழிகளில் மட்டற்ற நேசம் பிரகாசிக்க ஆசையோடு நோக்கினாள் வந்தனா.

